

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

N. 30

C R È D I T S

Edita: Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció i disseny: Xavier Aballí

“Mirèio” n. 30 2016

Sumari

Editorial	3
Pensament	4
St. Jordi 2016. Primers premis Escola Avenç	8
St. Jordi 2016. Primers premis Escola Ramon Fuster	22
St. Jordi 2016. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	36
Arts Plàstiques 2016. Primers premis Escola Avenç	67
Arts Plàstiques 2016. Primers premis Escola Ramon Fuster	68
Arts Plàstiques 2016. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	69

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Passat, present i futur

Un any més, us presentem els treballs premiats en els Jocs Florals i en la Diada de les Arts Plàstiques i, també, un breu resum del cicle de conferències “El sentit de la política”, un petit tast del recull que publicarem i us enviarem pels volts de Nadal.

Tot plegat és el reflex d'un curs dinàmic i creatiu, com no podia ser d'altra manera. Un curs durant el qual, entre d'altres innovacions, hem avançat l'inici de l'aprenentatge de la segona llengua estrangera a 5è de Primària, hem implementat el treball per projectes a la Secundària, hem donat un fort impuls a la robòtica i a la programació i hem tancat amb èxit el cicle de la primera promoció de Batxibac.

Per altra banda, a més, aquest també ha estat l'any de la celebració del centenari del naixement del pedagog Ramon Fuster i Rabés, fundador de l'escola Tagore, l'actual escola Ramon Fuster. L'escola Tagore i la resta de les escoles de la Fundació som resultat d'una època en què una part de la societat civil es va veure abocada a crear unes institucions educatives que ajudessin a renovar pedagògicament el país, amb una nova manera d'entendre l'educació.

Per tirar endavant aquests projectes i aquests reptes que es plantejaven, es necessitava el lideratge de persones fortes, amb un alt nivell d'implicació i compromís. En Ramon Fuster i Rabés fou un d'aquests personatges destacats.

En aquells moments, la societat demanava projectes educatius sòlids que donessin als seus infants una millor manera de transmetre l'educació, la cultura, la llengua, la història, els valors, etc. Una escola que, en definitiva, formés persones lúcides, amb esperit crític, per poder construir un món diferent.

Tant abans com ara, una escola es mou quan, al darrere, hi ha un equip humà -famílies, alumnes i mestres-, cohesionat i fort, que creu en el projecte que té entre mans i l'apassionen els reptes que es proposa. Nosaltres tenim la sort de seguir estant en aquesta línia; una sort que és el resultat de l'esforç i del treball en equip.

Amb aquesta força ens seguim plantejant el repte d'anar assolint, cada vegada més, un model d'ensenyament que prepari els nostres alumnes amb les competències que necessitaran al llarg de la seva vida, una escola d'experiències rellevants, imaginativa, plena de confiança i optimisme i que dona sentit a allò que fa.

David Sierra Amanós
Direcció General

El sentit de la política

Aquest curs 2015/2016 hem celebrat la sisena edició del cicle de conferències Reflexions a l'escola, el punt de trobada anual entre família i escola per a l'anàlisi i la reflexió en profunditat de temes d'actualitat relacionats amb l'educació.

En aquesta ocasió, vam parlar sobre **“El sentit de la política”** en quatre sessions que van tenir lloc del 25 de gener al 8 de març als auditoris de les nostres escoles.

La primera conferència del cicle fou a càrrec de **Ferran Requejo**, catedràtic de Ciència Política de la UPF. A “La política: caminant entre Shakespeare i Kant”, Requejo va explicar que la política és una de les activitats més difícils d'analitzar ja que té a veure amb nosaltres. Per entendre-la, va afirmar, hem d'entendre bé com som: d'una banda, tenim la genètica, la part comuna, i, de l'altra, la cultura en què hem nascut, la part particular. El nostre cervell és producte de l'evolució de la vida però, també, del fet que som mamífers. Al món occidental, tenim una visió molt racionalista de l'ésser humà; la major part de les decisions que prenem, no obstant, les prenem amb les emocions. En política, va explicar, hi ha diferents parts en conflicte: nosaltres, els valors i els interessos de la societat, diferents i contradictoris. Els éssers humans som competitius i cooperatius alhora. Amb la política, s'intenta encaixar aquests dos vessants. D'una banda, per viure en societat calen pactes, assolits de forma racional, i, de l'altra, una autoritat que ens obligui a complir-los. Després de presentar les diferents corrents polítiques de la història, va explicar que totes tendeixen a (1) donar prioritat a qüestions específiques sobre la legitimitat política; (2) emprar un marc conceptual; (3) concentrar-se en béns, valors, interessos i identitats específics; (4) proposar solucions concretes a les qüestions que s'han seleccionat i (5) marginar o ignorar completament les qüestions, valors, conceptes, etc., de la resta. Per tancar la conferència, va fer un cop d'ull a les democràcies occidentals actuals, en què votem unes persones perquè prenguin les decisions per nosaltres, i va explicar que són més liberals que no pas democràtiques ja que estan estructurades segons els principis liberals als quals, posteriorment, s'hi va acoblar la democràcia. Com a conclusió final, Requejo va afirmar que tots els corrents polítics són una aproximació parcial d'alguns temes particulars i no n'hi ha cap que ho faci tot bé. Per tant, sobre aquells temes que per a nosaltres són bàsics, hem de buscar aquelles amb les quals estem més d'acord, tenint en compte que no totes són bones en tot i que, va afirmar, en política és bo tenir amants.

A la segona conferència, vam poder escoltar **Lluís Orriols**, Doctor en Ciències Polítiques per la Universitat d'Oxford i professor de la Universitat Carlos

III de Madrid. En la seva conferència, anomenada “La crisi de representació. El cas d’Espanya”, ens va fer una anàlisi de la crisi de representació política que estem vivint a Europa centrant-se especialment en el cas de l’estat espanyol. Per Orriols es tracta d’una crisi profunda que, si bé al principi semblava lligada a la crisi econòmica, va més enllà i té elements endèmics lligats al mal funcionament de les institucions. Entre 2012 i 2013, va explicar, els vots BAI (Blanc, Abstenció, Indecisió) van augmentar de manera dramàtica a l’estat. En aquest moment, en què es veia clar que la ciutadania se sentia orfe d’opcions, ja s’haurien d’haver disparat totes les alarmes en els partits polítics tradicionals i haurien d’haver fet canvis profunds. Però no es van fer i, per tant, l’alternativa a la desafecció va haver de venir des de fora: en el nostre cas, va venir bàsicament des de Podemos. Per Lluís Orriols, el gran símbol d’aquesta crisi seria l’eslògan del 15M: “No nos representan”. Però en quin sentit no ens representen? Segons Orriols, en part en l’aspecte descriptiu, no ens representen perquè no són com nosaltres, són casta; però, sobretot, en el substantiu, si em representen en funció del que fan, actualment no ho estan fent ja que no atenen les preferències de la ciutadania sinó les directrius imposades per Europa. I això, a Espanya, ha passat tant amb el PSOE com amb el PP. La gent més insatisfeta i enfadada amb la situació política i econòmica actual, per tant, han passat a votar Podemos o Ciudadans; s’ha trencat el sistema tradicional de partits i, alhora, s’ha generat una bretxa generacional entre els majors de 65 anys, partidaris de seguir com fins ara, i la gent jove, majoritàriament partidària de trencar amb el sistema de partits existent des de la transició.

La tercera conferència fou a càrrec de la periodista **Milagros Pérez Oliva** que va reflexionar sobre “El dret a la informació”. Els mitjans de comunicació, va defensar, són centrals en la nostra societat ja que tot passa per ells: les notícies, l’opinió, etc., i, sobretot, són els generadors dels marcs conceptuals en què ens mourem en el futur. Vivim una època de canvi, conseqüència dels grans canvis tecnològics, on tot canvia tan de pressa que, moltes vegades, tenim la sensació que no ho hem assimilat i ja ha tornat a canviar. El coneixement nou el sabem gairebé simultàniament a la seva descoberta... Vivim una sensació d’acceleració que, moltes vegades, ens genera angoixa. Tots aquests canvis, també han fet que la informació es vagi desenvolupant de manera exponencial. Amb la globalització comunicativa, a més, categories com pròxim-llunyà ja no són vàlides i la societat és tan complexa que cal molt de coneixement per entendre-la. Alhora, però, s’ha produït una deslegitimació del periodisme al qual, segurament, li ha faltat autocrítica. I, aquí, caldria preguntar-se si, actualment, els mitjans de comunicació compleixen la funció d’ajudar-nos a entendre la societat. Segons Pérez Oliva, en part sí i en part no ja que, des de fa temps, els

P E N S A M E N T

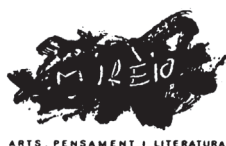
mitjans de comunicació es troben immersos en una tempesta perfecta: (1) una crisi econòmica que els ha suposat unes pèrdues enormes que ja no tornaran a recuperar; (2) una crisi de model industrial; el món digital ha transformat les redaccions, la jerarquització de les notícies, etc. amb la paradoxa que mai no s'havia somiat a tenir tants lectors com ara però mai no s'havia vist el futur tan negre; a més, la gratuïtat d'internet és un miratge ja que la informació de qualitat contrastada val diners i (3) una crisi de credibilitat molt difícil de combatre. A Espanya, a més, s'ha caigut en una deriva del periodisme de trinxera pensat no per presentar al lector una informació raonada i argumentada sinó per portar-lo cap a una determinada conclusió interessada. Per Milagros Pérez Oliva, al nostre país no hi ha pluralitat informativa perquè la major part dels diaris tenen la mateixa orientació i, recorda, la redundància té efecte polític. En aquests moments, a més, hi ha una gran batalla per l'agenda informativa ja que tenir-ne el control és decidir de què es parla i com se'n parla.

Finalment, vam tancar el cicle amb el també periodista **Antoni Bassas**. A "Informació i opinió. La responsabilitat social del periodisme", Bassas va defensar que la informació és molt important per entendre el món i, com a tal, és un dret que tots tenim. En aquest sentit, va parlar de dos components de la responsabilitat del periodista: (1) la difusió massiva, els periodistes es dirigeixen a grans audiències i, per tant, tenen capacitat d'influir i de canviar les coses i (2) la presumpció de credibilitat, avalada per l'ordenament jurídic, per la titulació, per la supervisió d'algun cap, pel codi deontològic, pel fet de ser competent en allò que fa, etc. Malgrat tot coincidia amb la conferència anterior en el fet que, actualment, el periodisme arrossega un gran dèficit de credibilitat -per poc curosos, per incompetència, per treballar pel poder, per mentir- al qual se suma el gran moment de canvi que està vivint. La informació ara és a tot arreu i el periodista n'ha perdut l'exclusivitat i ja no n'és l'intermediari. Com a resultat d'això, el periodisme, tal i com s'ha entès els darrers cent anys, ha deixat de ser rendible. Els mitjans ja no són imprescindibles i els periodistes tampoc. Això, però, és perillós perquè al final no hi haurà ningú que informi de manera honorable, amb responsabilitat i fent-nos entendre una realitat diversa i complexa. Per Bassas, el bon periodista ha de ser professionalment i responsablement subjectiu, ratllant l'objectivitat però amb la seva interpretació. La nostra responsabilitat, com a ciutadans, és la de tenir una dieta informativa variada; aprendre a diferenciar i a comparar informacions; etc. En definitiva, hem d'educar el nostre paladar informatiu per crear-nos la nostra opinió i, sobretot, no perdre mai l'interès per allò que passa; si no, afirma, deixarem de ser ciutadans per tornar a convertir-nos en súbdits.

Podeu consultar les conferències del cicle Reflexions a l'escola al nostre canal de Youtube.

Sant Jordi 2016

La nena que volia tocar les estrelles

Hi havia una vegada una nena que volia tocar les estrelles. El seu pare li va dir que portaria una escala molt i molt alta.

La nena va guardar l'estrella a l'habitació però una nit mentre dormia l'estrella es va escapar.

El dia següent quan la nena ho va veure es va posar molt i molt trista.

Tot i així la nena va entendre que les estrelles viuen al cel.

Núria Salanova Adam
1r de Primària

A sota terra una porta secreta

Vet aquí una vegada un nen i una nena que es deien Quim i Júlia. Un dia van anar a la platja i van fer un forat a la sorra. Quan es van cansar es van banyar al mar.

Després d'una bona estona de banyar-se van decidir tornar a la sorra per seguir fent el forat.

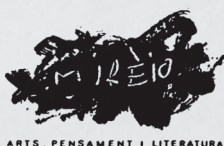
Van seguir cavant i quan ja portaven molta estona van trobar una porta secreta. Van entrar per la porta i es van trobar un senyor. Li van preguntar qui era i ell va respondre:

-Sóc el rei de la terra.

Els va ensenyar tot el món subterrani i la van fer petar una llarga estona.

Finalment es va fer tard i van marxar per allà on van entrar. Van marxar molt contents i conte contat ja s'ha acabat.

Adrià Cuadros Farré-Escofet
2n de Primària

En Ramon i en Jambo

Aquesta és la història d'un nen que es diu Ramon.

Cada any, amb els seus pares i els seus germans, anaven de vacances a l'estiu. Aquest any, però, era especial perquè en Ramon feia 10 anys i li havien preparat una sorpresa: anirien tots plegats a viure uns dies a una tribu de l'Àfrica.

Van passar moltes hores a l'avió i van arribar a l'aeroport de Namíbia.

En Ramon es va adonar que estava al seu continent preferit perquè tothom tenia la pell fosca.

Van agafar un camió ple de menjar i tendes de càmping per començar l'aventura i travessar el desert fins arribar a la tribu Himba.

Quan van baixar del camió, en Ramon ja havia fet un amic: en Jambo.

Cada dia en Ramon anava a veure'l. En Jambo li ensenyava moltes coses de la seva tribu.

Vivien en cabanes fetes de fang i no tenien llum. Agafaven aigua d'un pou, portaven molt poca roba i no tenien sabates.

Menjaven aliments diferents als nostres i les senyores cuinaven amb foc a terra.

Cada dia amb en Jambo feien una excursió.

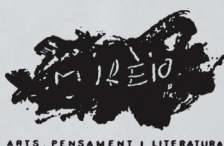
Li va ensenyar unes cascades i van banyar-se al riu. També portaven menjar als animals i van construir una cabana dalt d'un arbre molt alt.

En Ramon i en Jambo no s'entenien gaire perquè parlaven idiomes diferents, però no hi havia problema. Sempre estaven contents quan estaven junts i s'ho passaven molt bé plegats.

Quan van acabar les vacances i havia de marxar, en Ramon estava trist perquè no sabia si tornaria a veure en Jambo.

Però en el fons també estava content perquè havia fet un amic nou per sempre més.

Enric Mateos Ariño
3r de Primària

L'aranya Matilde i l'aventura esbojarrada

En primer lloc us vull presentar l'aranya Matilde.

La Matilde és molt llesta, prima i força astuta.

Ella viu en un foradet amagada dins d'un ascensor. Li encanta viure allí però s'avorreix molt tota sola.

La Matilde té ganes de viure aventures com anar a buscar un tresor pirata o coses així... però la Matilde té un problema: té por dels peuarros de la gent que passa per allà fora.

Ara us explicaré un fet que li va passar dijous al matí.

Eren les nou i cinc i la Matilde ja estava ben avorrida. Finalment va decidir ser valenta i anar a viure una de les aventures en què havia pensat tant de temps.

Primer havia de superar tots els xiclets enganxats al terra i que la gent llençava, després hauria de superar els gossos i els gats emprenyats a qui semblava no caure gaire bé. Per acabar havia de suportar els peuarros de la gent gran que feien pudor... molta pudor!

En veure tot allò, la Matilde, morta de por, es va fer enrere. Però llavors va aparèixer en Pedro, l'aranya mascle, que tot content li va dir a la Matilde:

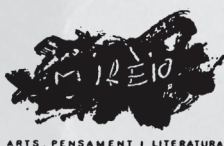
-Tranquil·la, Matilde, jo t'ajudaré a superar les teves pors!

Junts van aconseguir superar-les i la Matilde li va agrair l'ajuda que li havia donat.

Al tornar a casa, l'aranya Pedro, es va declarar a la Matilde i, al cap de dues setmanes, es van casar. Més endavant van tenir fills.

I vet aquí un gat i vet aquí un gos... i aquest conte ja s'ha fos!

Àlex Rubio Tortosa
4t de Primària

L'electricitat vol marxar

Us presento l'electricitat: l'electricitat, sempre va fent viatges amunt i avall. De vegades, pensa que és bastant avorrit fer viatges sempre al mateix lloc. Ella té uns quants amics i amigues: la bombeta, la bateria i l'interruptor. L'interruptor és un molt bon amic i sempre li agrada molt que l'encenguin i l'apaguin perquè li fa moltes pessigolles. La bombeta és molt simpàtica. No li agrada massa estar quieta, però s'aguanta. La bateria és bastant tranquil·la, però de vegades pensa que estaria bé poder moure's igual que l'electricitat.

Un bon dia, l'electricitat es va posar a pensar: algun dia hauré d'anar-me'n perquè jo ja n'estic farta!

Demà els ho diré a totes i marxaré!

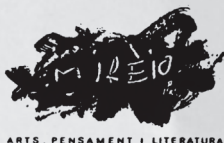
Així que al dia següent va dir a totes: -Adéu! Per fi sóc lliure!

Va anar cap a la dreta, però va veure que com que estava dins del cable no podia sortir. Va anar cap a l'esquerra, però tampoc no hi havia sortida. Es va posar molt trista. Després d'una setmana, l'electricitat va veure que un lloc del cable estava foradat. Es va posar la mar de contenta. Va penjar-se la motxilla i va acomiadar-se de tothom. Els va dir el que havia vist, va fer una abraçada a tots i va sortir per aquell foradet. El primer que sempre he desitjat fer és... Anar a totes les persones i fer que se'ls posin els cabells de punta, i va fer un somriure maliciós. Va anar a totes les persones que trobava i a totes se'ls posaven els cabells de punta. El que més esperava abans de marxar era, que en fer això, riuria moltíssim. L'electricitat no reia. Però... per què no reia? L'electricitat creia que si no hi havia els seus amics, era impossible riure. Els trobava a faltar. Però ella no va voler tornar. Va seguir avançant mentre posava a tots els cabells de punta.

L'electricitat va decidir dormir sota un piló de fulles. Va començar a somiar... Somiava que estava amb el seu amic i les seves amigues. Reia, reia molt, s'ho passava tan bé al somni!! De sobte, es va despertar. Era de nit. Va pensar:

-A l'interruptor ja no li fan pessigolles, la bombeta ja no pot fer res i la bateria em deia que jo tenia molta sort de poder moure'm. L'electricitat no podia deixar tirats els seus amics, perquè els amics no fan això. Aleshores es va aixecar. Es va posar a córrer el més ràpid possible. Mentre passava pels carrers, anava veient altres circuits elèctrics, que no paraven de riure.

Llavors va accelerar encara més, de manera que amb un minut, ja estava al circuit elèctric que li corresponia. Abans d'entrar va preparar un cartell de colorins en què posava: "HO SENTO MOLT". Va entrar a dins passant pel

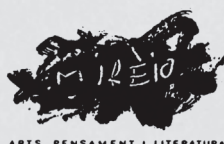
SANT JORDI 16

foradet i va cridar: HOLA! No hauria d'haver... us prometo que... L'electricitat es va adonar que tots havien marxat a buscar-la.

Per sort no van allunyar-se massa. Van entrar cap a dins es van col·locar i van tornar a funcionar correctament. Tot i que hi havia una diferència, que ara reien més. S'ho passaven millor. A l'electricitat li va tornar a agradar estar dins del cable fent viatges amunt i avall. A més a més la bombeta feia més llum, la bateria estava molt més contenta, i a l'interruptor li feia més pessigolles quan l'encenien i l'apagaven.

Així que... cata-cric cata-crac... aquest conte s'ha electrocutat!

Laia Vijande Tabarés
5è de Primària

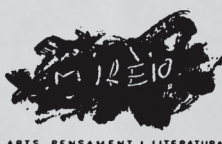

La pedra i el roure

Quan arribem a la meva parada, baixo i corro els deu metres que dec tenir fins a casa. Saludo la mare i vaig a l'habitació. Obro el portàtil i escolto la música que tinc descarregada. Al cap de dues hores sento la meva mare cridant-me per sopar. Baixo, em menjo els macarrons i el peix, i torno a l'habitació. Vaig a dormir i noto com el meu pare ve, em diu bona nit, i tanca la porta. Quan em desperto no estic a la mateixa habitació. Surto i estic en una sala plena de portes. Intento obrir-les i al final una es pot obrir. La traspasso i veig un senyor que em diu si vull anar amb ell. Miro al voltant i no hi ha la porta. Em limito a moure el cap i vaig amb ell. Caminem pel passadís i de sobte estem a la ciutat. Caminem en silenci mentre la gent va passejant, parlant o prenent alguna cosa en algun bar. I de sobte una dona em ve i em diu que no me'n puc fiar, i se'n va. Obro els ulls. Tinc una gota de suor al cap. Ha estat un somni. Em vesteixo, agafo la bossa de passeig i me'n vaig al bosc del costat de casa. Només sortir ja em trobo la senyora del somni. Em dóna una pedra i marxa. És petita i verda. La poso a la bossa i continuo. Em paro. Un roure té una forma sense escorça igual que la pedra. La poso i s'obre una mena de portal. Entro i es tanca el portal. Sona una veu que diu que si vull tornar he de trobar l'altra pedra i l'altre roure. Avanço pel camí del bosc i veig un rètol on hi posa: "BENVINGUT A SHOVSIA".

Segueixo caminant i un follet ve i em pregunta si se'n pot fiar o no. Li dic que no i em dóna una clau. Me la guardo i arribo a una mena de cova amb una porta. L'obro amb la clau i entro. Hi ha dues pedres en una taula. Agafo les dues i marxo. De sobte ve l'home que estava al passadís i em diu que li agafi el paper que se li ha caigut perquè s'ha trencat la mà dreta. Li agafo i segueixo. Aleshores hi caic. La pedra que estava a l'esquerra era la correcta perquè la dreta estava trencada. Continuo i em trobo un senyor que té una pedra a la mà i me la dóna. És un mapa. El segueixo i trobo el roure. Hi poso la pedra i m'apareix una porta de plata. L'obro amb la clau i em noto sacsejada. De sobte veig el pare que m'està dient que em desperti. No em puc creure que hagi somiat que somiava. Obro la bossa de passeig i trobo la pedra, la clau i el mapa. Potser no ha estat tot un somni.

Clara Xirinachs Bertran
6è de Primària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Les vivències de la guerra civil vistes per una nena

Sempre que són les vacances les vaig a passar al poble on va néixer la meua àvia. És un poble molt petit que es diu La Galera i està a prop de Tortosa. Va ser un lloc on es va lliurar una part de la Guerra Civil molt important anomenada la Batalla de l'Ebre. Després me n'he assabentat, aquesta va ser una guerra molt cruel i dura, però vista per una nena, es va viure quasi com un joc.

A les nits, a l'estiu, la gent gran surt al carrer a prendre la fresca; sabeu què és això? Doncs és que la gent agafa una cadira, surt al carrer i es reuneix en grups i xerra de les seves coses. Com jo sóc una mica tafaer, m'agrada seure amb les meves veïnes que tenen més de vuitanta anys i m'ensenyen paraules que aquí a Sant Cugat no es coneixen, com per exemple: *granera, cresol, poval, tomata, pataca, bajoques...* i també expressions curioses com *demà dematí manyana*.

Entre tot el que m'expliquen, el que més m'agrada són les històries de quan elles eren petites, i sobretot de com van viure la guerra, un fet dramàtic per als grans, però viscuda d'una manera molt diferent pels nens del poble.

En aquella època, l'escola era oberta, però no tots els dies els nens hi podien anar, per la qual cosa es passaven la major part del dia jugant pel carrer. No tenien joguines i els seus jocs consistien a jugar a guerres i a fer desfilades amb un bastó, branques d'arbre i pedres que eren les seves armes. Per a elles això era molt divertit. També els agradava veure passar els avions, i de vegades, quan aquests passaven, comptaven quant temps trigaven a sentir l'explosió de les bombes que llençaven. Era una altra part de la diversió.

Quan bombardejaven a prop, elles no tenien por, al contrari, estaven contentes perquè tocaven les campanes i feien marxar la gent del poble a les casetes del camp, on arribaven a dalt d'un carro tirat per cavalls, i havien de viure tota la família junta.

A les casetes no hi havia aigua corrent i la que feien servir per fer el menjar, rentar-se o beure, era l'aigua de la pluja que recollien en una mena de pous que es deien cisternes. Tot molt ecològic. A les nits havien d'anar a dormir molt d'hora perquè no tenien llum elèctrica i s'havien d'il·luminar amb un cresol, un estri petit de ferro que funcionava amb oli i un cordill de cotó. El cresol il·luminava molt poc, però suficient per poder estar una estona xerrant mentre els avis explicaven contes als petits.

A les casetes no hi havia habitacions, ni per descomptat llits i, dormien tots junts, en una mena d'*altiró* fet de fusta i cobert de palla que es deia pallissa on

s'hi pujava per una escala de barrots que els servia de matalàs. Aquest altell era a sobre de la quadra del cavall. Des d'allí sentien el soroll que feien les òlibes, els mussols i el més emocionant de tot era sentir els udols dels llops que baixaven de la muntanya.

Les famílies que estaven a prop, s'anaven a visitar les unes a les altres per passar el temps i així els nens jugaven pel camp sense que ningú no els digués res i s'ho passaven d'allò més bé. No eren conscients del que estaven passant i no entenien la preocupació dels grans.

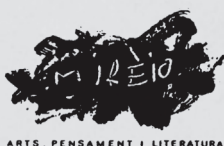
Quan tornaven al poble tot eren alegries per trobar-se amb les amigues que feia dies que no veien i s'explicaven les aventures que havien passat, moltes d'elles fins i tot inventades o més irreals del que havien estat.

De tant en tant, pel poble passaven soldats, i molts cops s'hi quedaven uns dies: allò sí que era divertit! Els soldats passejaven pel carrer amb els seus uniformes i parlaven i festejaven amb les noies grans, mentre que les nenes els espiaven i reien. També els perseguien i ells els donaven xocolata i caramels.

Quina inconsciència més gran! No pensaven en què moltes d'elles tenien família lluitant, però la infància és així; per sort!

Aquesta redacció l'he pogut fer gràcies a les explicacions de la meva veïna Carmencita, que era molt amiga dels meus besavis i li dedico a ella. Gràcies.

Pol Pérez Zaragoza
1r de Secundària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

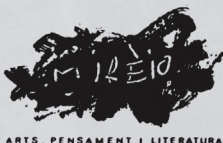
Pixar

Hola! Em dic Li i sóc una làmpada. Actualment treballo per a la companyia cinematogràfica Pixar. Sí, sóc bastant cèlebre, però no sempre ha estat així. Fa cosa d'uns cinquanta anys vivia a l'escriptori d'un jove molt simpàtic ara molt famós, no sé si el coneixereu... l'Stephen Hawking. Jo el vaig conèixer quan encara no tenia tanta fama. En aquella època ell era un jove estudiant de la prestigiosa universitat britànica d'Oxford. Quan els metges li van diagnosticar l'ELA va haver de vendre's moltes coses per poder pagar els tractaments. Jo era aquest conjunt de coses, una petita làmpada metàl·lica, de bona qualitat. A mi em va saber greu, com a tots els mobles que es va haver de vendre, però m'ho vaig prendre millor que els meus companys. Alguns planejaven increïbles atrocitats venjatives, sort que els vaig parar els peus, però això ja és una altra història.

No és per presumir, però procedeix d'una llarga família de celebritats. El germà de la meva besàvia va ser la primera làmpada. La meva besàvia va il·luminar la taula de Nikola Tesla quan inventava el motor d'inducció, i el meu avi va enllumenar els escrits d'Albert Einstein quan encara feia hipòtesis sobre la teoria de la relativitat. Jo, per descomptat, per seguir la tradició familiar, he esdevingut una de les làmpades més famoses del món.

Fa uns anys, quan encara no era conegut i Hawking em va vendre, no hagués imaginat mai que acabaria d'aquesta manera. Vaig passar un mal període, en què il·luminava taules de mediocres empresaris i de treballadors infeliços. Vaig ser venut per tercer cop en una botiga de segona mà. Allà, passats uns mesos, les meves esperances es van esgotar. Tristament aguantava les burles de la meva família, que em deia que era la vergonya d'aquella llarga generació de cèlebres làmpades i esperava la fi dels meus dies com a làmpada.

Un dia, a la botiga de Londres on jo vivia infeliçment, va entrar un jove californià de vint-i-cinc anys que estava de vacances en busca d'alguna làmpada bonica i a bon preu. Ell encara no s'havia fixat en mi, tot i haver passat diverses vegades per davant meu. Ell ja havia escollit una làmpada, però era la meva única oportunitat. Aprofitant que estava connectat, vaig començar a fer pampallugues tan ràpidament com podia, amb la màxima potència que la meva bombeta em permetia i enfocant directament cap a la cara del jove comprador. Aleshores, em va veure i, deixant sobre la taula el model de làmpada que tenia a les mans que es disposava a comprar no gaire convençut, va caminar cap a mi amb l'energia d'un lleó que ataca la seva presa, em va agafar amb un gest elegant i ràpid i em va observar durant uns segons eternals. "Era el que estava buscant", vaig sentir que deia mentre s'adreçava al

SANT JORDI 16

botiguer. I així és com vaig conèixer el meu difunt amic i el creador de l'empresa *Pixar*, l'Steve Jobs, qui em va portar a restaurar i em va utilitzar com el símbol característic de l'empresa cinematogràfica *Pixar*.

Probablement us estigueu preguntant per què us explico això. Us ho explico perquè compregueu que si esteu passant un mal moment o no sou tan feliços com us mereixeu ser, si ho passeu malament i no rebeu l'ajut de la família o amics; no us desespereu i aprofiteu les oportunitats, que amb una mica d'esforç i voluntat podeu canviar aquesta situació i ser molt més feliços.

Pau Vidal Fàbregas
2n de Secundària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Ganes de viure

Hi ha tants silencis incòmodes, que poques vegades diferencio els uns dels altres. Quan ho són, l'ambient és tan tens que talla. Algunes vegades es respira ira, altres no es respira res. No hi ha cap so; reina la més absoluta de les quietuds i procuro no fer cap mena de soroll en respirar cada petita gota d'aire que necessito. Les paraules moren i les mirades parlen. Ara diversos ulls m'observen, però avui no aconsegueixo desxifrar l'expressió que hi ha en ells. Decideixo desviar la buida mirada que domina el meu rostre cap a la finestra i veig les coses passar a gran velocitat davant meu, reprimint així les ganes de plorar. A vegades crec que els minuts viatgen a més velocitat que aquest cotxe, i d'altres, els segons són interminables.

Diuen que per trobar-te t'has de perdre, però estic tan desorientada en aquest laberint ple d'obstacles i mentides que ja no sé tornar. Ja no sé qui sóc.

Vull parar de pensar en tot el que m'envolta, però és impossible. No sé què faig en aquest estrany lloc que tothom anomena món. Si el miro a través d'un televisor et pot semblar el paradís; quan surts al carrer és completament diferent. Quan la vida em llença a terra, m'aixeco i caic de nou.

Tinc la sensació que tot al meu voltant s'esmicola en infinits trossets per no reconstruir-se mai més. Jo també em trenc i cada vegada sento menys dolor; serà perquè ja no queda res per trencar dins meu. Ja no somio i caic una altra vegada.

Algú famós que ja ha passat a la història va dir: "Jo només sé que no sé res." I, en veritat, jo tampoc. Continuo sense saber qui sóc i on vaig.

Cada tarda jec al balcó i em puc passar hores espiant el que succeeix a l'altre costat sense que passi absolutament res. Res. Aquesta insignificant paraula, que depèn de com la mireu pot estar completament buida o plena a més no poder, es repetia en la meua ment sense interrupció. Res...

Els meus dies eren tristos, no hi havia res especial dins seu. No succeïa res... Vaig començar a obrir els ulls, em vaig aixecar deixant enrere el balcó i una agradable sensació que no tenia des de feia molt de temps es va apoderar de mi, em va fer canviar la perspectiva d'apreciar aquest món.

No importava si t'aixecaves amb el peu dret o esquerre, importava si durant el dia tindries l'actitud suficient per treure de les coses dolentes la part bona; importava decidir com començar el dia, amb un somriure no estaria gens malament. Importava no oblidar que el que no et mata et fa més fort.

SANT JORDI 16

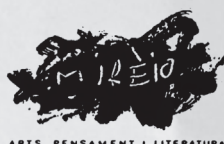
Vaig comprendre que al final dels meus dies no hauria entès gaires coses com per què “tot junt” s’escriu separat i “separat” s’escriu tot junt, però ara sabia que encara que per diversos motius caigués, algú estaria al meu costat per ajudar-me a aixecar-me.

Vaig tornar a somiar ja que sense un somni ningú no va enlloc. Vaig obligar-me a recordar que caure està permès, però aixecar-se és obligatori, i a no comptar els dies, sinó a fer que els dies comptessin.

Algú em va dir: Vols veure el món? Doncs mira, és sota els teus peus.

I en aquell instant van tornar a mi les ganes de viure.

Laia Manzano Villarejo
3r de Secundària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Dimecres

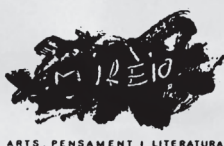
Em llevo un dimecres com qualsevol altre, em vesteixo, esmorzo, em rento les dents i agafo el maletí de cuir negre. Com qualsevol altre dimecres, m'asseguro que l'alarma queda ben posada abans de marxar, encara que no tinc res de valor real dins del pobre pis dels afores, amb les parets mal pintades i amb olor d'humitat. El president d'escala segueix oblidant-se de trucar al manetes perquè repari aquest coi d'edifici. Miro pel balcó del meu trist cinquè pis i, com sempre, rumio com de fàcil seria saltar, però quanta voluntat cal per fer el salt.

Quan baixo, com cada dia, em trobo la Paula del tercer pis, que s'està barallant amb un cotxet doble en una mà i tres corretges a l'altra, preparant-se per a la seva passejada matutina. Tot i que la seva situació és bastant més precària que la meua, sempre troba el moment per somriure'm. No sé d'on els treu, aquests somriures tan càlids, en aquell lloc tan fred on vivim. Com sempre, li retorno el somriure i li pitjo el botó de l'ascensor, i ella em recorda que vigili amb el primer esglaó, que balla.

Un cop a baix, faig via cap a la parada de l'autobús. Una noia ve corrent i s'atura a esbufegar un parell de segons abans de preguntar-me amb cara d'urgència si el C-17 ja ha passat. Per la motxilla que porta, i la carpeta que duu premuda entre els braços, dedueixo que és una estudiant de la universitat que hi ha a quatre carrers cap a l'est. Mentre li asseguro que encara no ha passat, penso internament com em recorda a mi quan vaig començar a viure aquí. També jo baixava corrent a la parada durant els meus primers mesos, fins que vaig veure que, tot i que l'horari declarava que el bus havia de ser aquí a les 7.15, el conductor no es dignava a aparèixer fins a les 7.25 com a molt d'hora, sempre fumant el seu fastigós cigar. Xerrant amb la noia, m'enduc la satisfacció de saber que no m'equivocava, i que avui és el seu tercer dia a la Facultat de Dret, que ocupa l'illa central del barri. Un cop arriba el bus, faig el meu paper de cavaller i la deixo passar primer. Pago els 2,17€ de viatge i rebo a canvi un tiquet i unes monedes amb olor de tabac. Per sort, trobo un seient buit cap a la meitat. Aprofito el moment per treure els fixers del maletí gastat. Uns quants atracadors de pa sucats amb oli i un que fins i tot va ferir la persona que estava atracant.

Compto les parades fins a sis, i em preparo per baixar a la setena. Un cop a baix, la comissaria de policia no queda gaire lluny. Uns escassos minuts. Abans que es pugui formular la pregunta: no, no sóc policia. Jo simplement sóc una persona que, a causa de l'ofici que vaig triar, ha de passar els seus dies entre policies i els seus antagonistes.

Sento que l'interrogat demana un advocat, així que m'aixeco i em dirigeixo a la sala d'interrogatoris. Això és la meua vida. Sóc un advocat defensor que

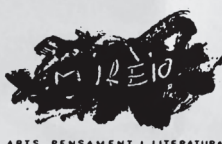

es proporciona als delinqüents quan se'ls interroga. Com cada dia, comparo la cara d'aquell home amb la dels fitxers que tinc. A aquest se l'acusa de robar menjar en llauna d'un supermercat del barri pobre. L'home segurament ho hauria aconseguit si no l'haguessin empentat a terra uns adolescents just quan sortia per la porta. Va vestit amb parracs, i la seva cara xuclada sembla dir que va cometre el crim per necessitat. Entro i em presento. Ens deixen uns moments per discutir en privat, i acabo sabent que l'home té família, i que ja fa dos anys que viuen sense cap tipus de suport econòmic. Em suplica que no el deixi anar a la presó. Em sorprenç incapaç de mostrar una reacció. Porto ja cinc anys aquí, em cruspexo casos com el seu a carretades cada setmana. Les seves paraules no poden ni tan sols aconseguir que em canviï l'expressió facial, i això em porta més tristeses que si les seves paraules em poguessin tocar. Entrem a la sala, i tot el que faig és dir-li el que és segur de dir i el que és millor que no respongui. El fet que la meva feina comporti amagar informació als meus col·legues no m'ha fet guanyar gaires amics, i en els últims cinc anys no puc dir que hi hagi ningú a la comissaria que realment consideri proper. Al final de l'interrogatori, demano que tinguin en compte les seves circumstàncies abans del judici. A això es redueix la meua vida: intentar mantenir fora de la presó gent que la majoria de vegades és culpable i a vegades, com en aquest cas, són culpables però no se'ls pot acusar de res.

Quan acaba la jornada, considero entrar en un bar que em trobo en el camí cap a la parada, però em recordo a mi mateix que els diners no creixen als arbres i, pel que es veu, a les comissaries de policia tampoc. A poc a poc, acabo trobant-me a la parada de bus. Avui, curiosament, el trist borratxo que sempre desvia al fanal avariament de la drete no hi és. No em sorprèn, però. Probablement hagi trobat alguna cosa millor a fer amb el seu temps, o potser dorm a la comissaria, i em trobaré havent-lo de defensar demà.

La conductora de les nits és una història absolutament diferent a la dels matins. És bastant jove, i veritablement encantadora. Sempre sap trobar un somriure com els de la Paula quan em torna el canvi, i sempre em pregunto quant temps tardarà a assemblar-se al greixós i insípid conductor dels matins. Un cop a la parada, faig el que puc per evitar aquest pensament quan li torno el somriure en baixar. Quan arribo a casa, obro la porta, menjo algun menjar preparat o alguna recepta bàsica del meu escàs repertori culinari per sopar i miro pel balcó, i penso com de fàcil seria saltar, però quanta voluntat cal per fer el salt.

Guillem Turon Font
4t de Secundària

La cavalcada dels Reis

Fa molt temps vivien un ase i una nena que era una mica pobre, i també la seva mare i una gosseta. La nena es deia Alba, la gosseta es deia Laica i l'ase es deia Blada.

Un dia, la nena, la gosseta i l'ase van decidir buscar una ciutat on no fossin pobres i van estar dies i més dies caminant fins que van veure una ciutat. També van sentir força xivarri i van veure com si passessin uns reis, era la cavalcada dels Reis!!! I els va agradar tant que es van quedar a viure allà i van ser feliços i van menjar anissos.

Joana Costa Vaquero
1r de Primària

La Margarida i la xocolata

Hi havia una vegada un petit poblet on vivia una petita família. A la família hi vivia una nena, els seus pares i una mascota de la nena, un gos. La nena es deia Margarida i va néixer el dia de Pasqua. Però a la Margarida no li agradava gens la xocolata, ni la marró, ni la negra, ni la blanca, cap xocolata no li agradava!!! Els pobres pares, la feina que van tenir per buscar una mona que no portés xocolata. Però a la Margarida li encantaven les mones de ninos, però els pares de la Margarida això no ho sabien. S'apropava el dia de Pasqua, l'aniversari de la Margarida, però no va ser fins l'endemà de Pasqua que la Margarida va dir als seus pares que les mones que li agradaven eren les mones de ninos. Els pares de la Margarida tenien una botiga de mones sense xocolata, de ninos, i van anar a comprar la mona de la Caputxeta Vermella i la Margarida va estar molt contenta jugant amb la mona de la Caputxeta Vermella.

Eugènia Fernández Castells
2n de Primària

Els records

Fa molt de temps en un país molt llunyà, en una casa hi vivia la Laia, la seva mare Anna i el seu pare Joan. La Laia, però, tenia un secret, ella guardava en pots de vidre tots els seus records. Però això no només ho sabia ella, sinó també els animals del bosc.

Una tarda, quan la Laia sortia del col·legi per anar a casa, va veure que un pot s'havia trencat i els records s'havien escapat. La Laia va decidir agafar la bicicleta i seguir el caminet de sorra a veure si trobava alguna cosa.

Va veure un esquirol que rosegava una pinya i la Laia li va preguntar: -has vist els meus records?-. L'esquirol li va fer que sí amb el cap i amb la maneta li va assenyalar cap a la dreta tot continuant pel caminet de sorra. -Gràcies!- li va dir la Laia. I va seguir pedalant tal com ho feia. Però, de sobte, va topar amb una cosa molt gran, era un ós! La Laia es va espantar però de sobte es va calmar perquè va veure que l'ós tenia els records a la mà. La Laia li va dir: - si us plau, senyor ós, que em podria tornar els records?-. L'ós li va dir que sí i els hi va tornar.

La Laia va tornar a casa molt i molt contenta i si el final no s'ha escapat, aquest conte s'ha acabat.

Maria Sambola Arrabal
3r de Primària

Rondinant, rondinant

Jo vull fer un poema,
d'esperança i d'amor,
de la lluna i les estrelles,
o de cants d'il·lusió.

Un poema jo vull fer,
de països del nord,
de països del sud,
o de tot el món.

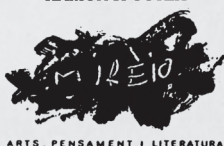
De moltes coses puc parlar,
n'hi ha tantes per escollir.
Puc parlar d'algun animal,
d'un conill o un cavall.

Puc parlar dels meus amics,
o demanar-los ajut en un moment així,
perquè no sé què fer,
no sé què escollir.

De Sant Jordi puc parlar,
de la rosa i del drac,
del Jordi tan valent,
o de la princesa del regne aquell.

Necessito ajuda,
d'amics o parents,
però sense adonar-me'n,
un poema he acabat fent.

Paula Santos Álvarez
4t de Primària

Jo, tan sols, una gota d'aigua

Jo sóc una gota d'aigua que sense sortir d'aquí he vist gairebé tota l'evolució. Bé, potser dir que sóc una gota d'aigua no és del tot cert, més aviat sóc part d'una estalactita, una part diminuta, una d'un milió de gotes que formen l'estalactita. No sé quants anys tinc. Quan jo vaig aparèixer aquí, no existien els números, ni les setmanes, ni els mesos, ni els anys...

Però prou de parlar de mi! Ara us vull explicar tot el que he vist i observat. Jo he vist animals de tota mena caçant, menjant, dormint i fins i tot els he vist morir. També he vist homes que cada vegada eren menys geperuts i més alts, fer foc i alimentar-se de mil i una maneres diferents. Però d'això ja fa molt de temps... ara a la cova només veig entrar gent o, com ells diuen, científics equipats amb guants de làtex que, a poc a poc, ens deixen sense records dels temps passats. Corre el rumor que el que volen és saber quins animals vivien i com vivien fa milions d'anys.

Sincerament, amb aquesta opinió es compliquen molt la vida, seria molt més senzill preguntar-nos a nosaltres que tenim mil i una anècdotes i vivències per explicar! A més, no hi ha dubte, ens encanta xerrar!

Carla Cabré Sariol
5è de Primària

Salam

Allò era genial. Peixos de colors et saludaven en passar les formoses barreres de corall, vermell com la sang, tan meravellós que se t'esvaïen tots els pensaments, fins i tot els que més costaven d'oblidar.

“SALAM”, “MUSAWA”. Aquelles paraules que tothom defensa però que ningú no els fa cas: PAU i RESPECTE. Aquí, a Síria, tot és ben diferent d'on sou vosaltres. Hi ha pobresa, dolor, tristesa... Sempre ens ajudem els uns als altres. També hi ha històries fascinants difícils de superar. Jo tinc una història també...

Crits, el gran estrèpit que produïen les bombes en xocar contra el terra et feia caure al sòlid sòl de ciment, ben decorat amb rajoles de colors que en el seu temps havien brillat al sol tot mostrant els seus colors. Llavors va passar. Encara ho recordo. Jo, corrent cap a casa intentant que la meva germana i els meus pares sortissin d'allà. Massa tard... la meva germana jeia al llit intacte, però desgraciadament immòbil. El meu pare cridava en veure la seva esposa immersa en aquell mar de dolor i mort. No podia més. Els meus pares havien mort i ningú no aniria a la presó.

Vaig intentar obrir-me pas entre totes aquelles ruïnes per intentar trobar la meva germana petita. Vaig pujar per on abans hi havia unes meravelloses escales de cargol fetes de marbre però que ara no era res més que una estructura sense color ni vida. A la dreta del gran finestral situat entre les habitacions hi havia un gran reflex. Em vaig anar acostant i vaig albirar una nena petita que respirava amb penes i treballs.

És l'única cosa que recordo. Em vaig despertar en una cabana feta de fang i palla amb la meva germana als braços plorant. Però les dues pugem molt amunt per després tornar a baixar a la mateixa cabana on probablement passaríem la resta de les nostres vides, però si us plau, no tingueu pena! La meva germana i jo donem gràcies cada dia per tenir un llarg camí per endavant que anirem omplint d'emocions i experiències.

Allò era genial. Peixos de colors et saludaven en passar les formoses barreres de corall...

Berta Navarro Gálvez
6è de Primària

Catàstrofes

Primera part

Aquest és el Nil. El Nil és un nen normal de dotze anys, o això pensa ell. Viu a Barcelona, en dues cases perquè els seus pares es van separar. Té una germana gran, la Marina, que ara mateix deu estar estudiant per als seus exàmens. Això és el que va fer quan els seus pares es van separar dos mesos abans. No parlava amb ningú. Quan havia de sopar es limitava a menjar i a demanar el que necessitava. Després marxava a la seva habitació i deia que havia d'estudiar, però ell la sentia plorar. Encara no ho havia superat del tot. El Nil sí. Estimava els seus pares, però es va acostumar a estimar-los per separat.

Però ara no té temps per pensar en la Marina ni en els pares. Encén el mòbil. Un Iphone 5. Li va passar la seva germana quan a ella n'hi van comprar un de nou. La pantalla del mòbil diu l'hora que és i els missatges que ha rebut. Són gairebé les set de la tarda i encara no ha estudiat. És dijous a la tarda i demà té un examen de matemàtiques. "Tonteries de decimals", pensa. Però li arriba un whatsapp. L'Hugo, un amic seu diu: "eo xavals dema podeu kedar??". El Lucas i l'Ignasi, els altres dos col·legues seus contesten, diuen que sí els dos. El Nil pensa: "Aquest cop no m'ho puc perdre". S'ha perdut les dues últimes trobades amb els amics per culpa o del divorci o de la feina del pare, que és advocat i viatja molt. Ràpidament tecleja: "ara u preguntu". S'aixeca del llit i baixa corrents les escales. Sa mare és a la cuina amb l'ordinador:

–Nil, fill meu, què necessites? –diu la seva mare que el veu molt atabalat.

–Mare, aquest cap de setmana puc quedar?

La seva mare fa una ganyota pensativa:

–Aquest cap de setmana... no ho sé... ah sí!, que no anàveu a casa dels avis?

El Nil es queda paralitzat. No se'n recordava. Aquest cap de setmana tots els cosins anaven a dormir a casa dels avis a la Cerdanya. Li passa de tot pel cap, però les úniques paraules que li surten són:

–Ah... sí... és veritat!

Puja les escales corrents i es tanca a la seva habitació. Agafa el mòbil maleïnt en veu baixa tots els seus avis i els seus cosins. Sap que en el fons s'ho passarà bé, però està molt indignat i abatut. Obre el whatsapp i escriu: "tios yo no puc venir, me n he de anar a no se on amb els meus avis i cosins i no se ke". Rep la resposta del Lucas: "ostres nil mai pots venir". Aquest missatge l'indigna encara més. Pensa ràpidament a canviar de tema de conversa, però rep un al-

tre missatge, ara de l'Hugo: "pero kedem igualment no?". El Nil tanca el mòbil. No vol seguir llegint més missatges. S'estira al llit i pensa: "La vida és injusta".

Segona part

Aquest és el Kofi. El Kofi és un nen de dotze anys, però no és com el Nil. Les seves vides no tenen res a veure. Viu a Ghana. No sap ni com es diu el seu poble, però sap que és el seu i on és. És tot el que necessita saber. El Kofi va a l'escola, però només dos dies a la setmana perquè els altres ha d'ajudar a casa. Avui al Kofi li toca anar a l'escola.

S'aixeca just amb els primers raigs de sol. Tothom dorm. Bé, menys el seu pare que se n'ha anat més d'hora per treballar. El pare treballa en una fàbrica. És el que sap el Kofi. Els seus germans i la seva mare dormen. Té quatre germans. El Mamadou, el Menelik, la Sola i la Diara. El Kofi tracta de no fer soroll per no despertar-los, però la mare es desperta. Li havia dit que avui seria un dia "diferent" però el Kofi no s'imaginava què li diria.

—Kofi, avui no aniràs a l'escola.

—Per què?

—El pare ha perdut la feina, et posaràs a treballar.

El Kofi no va respondre, tenia amics que treballaven i sabia que tard o d'hora li tocaria a ell. Un amic seu, l'Essien, el va venir a recollir i es van posar en camí. Van trigar dues llargues hores a aconseguir-ho, però finalment van arribar al seu destí. Era un poble no gaire més gran que el seu. Van dirigir-se als afores, on hi havia uns camps. El Kofi va veure nens treballant: llauraven, carregaven o recollien. Tots semblaven molt cansats. Nosaltres en diríem exhausts, però ell no coneixia aquesta paraula. En veia alguns que gemegaven, però l'agricultor els obligava a seguir treballant, a vegades a base de cops. L'Essien li va dir que allò era normal, que a ell també li podia passar. El Kofi es va espantar. Era un noi fort i havia aguantat cops, però allò era massa escandalós. També va veure cicatrius horribles en la pell d'aquells nens. L'Essien en tenia. I a ell també n'hi sortien. Va ser un dia duríssim. Tot i així, com que era un noi disciplinat, ho va aguantar tot, tant les queixes i gemecs dels seus companys com els insults i cops del seu nou amo. El camí de retorn a casa se li va fer etern. En arribar, la seva mare li va mirar les ferides i li va posar herbes per curar-les, però li va dir que demà hi tornaria. Ell va assentir i se'n va anar a dormir, i va pensar: "La vida és injusta".

Mauro Armengol Vázquez
1r de Secundària

Somnis

Arribà a casa. Estava exhaust. Portava tot el dia al plató, intentant que sortís una escena com a mínim. Era la seva primera pel·lícula com a director. No podia més. S'estirà al sofà, agafà el primer llibre que veié i s'endinsà en la història...

“El seu pensament encara era al teatre, aquelles quatre parets on s'havia passat tot el dia assajant la seva nova obra teatral, i res no li sortia com ell volia. Semblava que el projecte era un desastre, però ell sabia que quan el presentés al públic seria una experiència molt enriquidora. Es va dir que no desistiria i que valia la pena fer l'esforç. Al cap i a la fi, hi sortiria guanyant en tots els sentits, però tampoc no li feia gaire el pes. Així que va començar a llegir el primer llibre que havia trobat per oblidar-se'n. Era força interessant, tot i que ell preferia una novel·la de ficció en lloc d'una de dramàtica; però ja no podia fer res: aquell llibre l'havia seduït.”

L'endemà la història es repetí. Es passà tot el dia al plató. Intentant-ho una vegada i una altra... De cop i volta recordà el llibre que havia llegit la nit anterior. Pensà durant uns minuts: valia tant la pena continuar treballant perquè sortís una escena com ell volia? L'experiència seria enriquidora com creia el personatge del llibre? I el més important: tot i que ell tingués una visió de l'art una mica peculiar, a la gent li agradaria el que ell havia fet amb tant d'esforç i dedicació? S'ho replantejà seriosament. Es féu fosc. El frustrat director de cine tornà a casa amb el cap cot. Més que exhaust, decebut. Ja no sabia com fer-ho. Igual que la nit anterior, buscà en els llibres un refugi. I s'endinsà en la història...

“Havia passat un altre dia, i amb cada segon que passava, se li esgotava la paciència. L'únic que el mantenia aferrat a la seva obra, aquelles quatre parets del teatre, era una petita escletxa d'esperança. A més, sabia que no era l'únic a qui li passava això i que les coses a la vida no eren pas fàcils.”

Estripà el paper que havia escrit. No l'acabava de convèncer aquella història sobre el director de cinema, era massa enrevessada i, a més, s'havia quedat sense paraules. No podia més. Portava quasi set hores a l'estudi. Feia anys que volia començar a escriure un llibre però l'esforç no el compensava. No havia fet ni una pausa. Li feia mal el cap i tenia l'ànima i l'esperança pel

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI 16

terra. Havia pensat deixar-ho però, com bé havia escrit, la vida no és fàcil: si li sortia un bon llibre finalment hauria valgut la pena. Aquesta era, si més no, la seva filosofia.

Sortí de l'estudi. Estava exhaust. Anà ràpidament a casa seva per descansar i buscar la inspiració. S'estirà al sofà i agafà el primer llibre que veié i s'endinsà en la història...

Jan Ruiz Vouillamoz
2n de Secundària

Gotes

Mil gotes, un esquitx.
Cadascuna, un desig.

Desig d'amor, gota d'alegria.
Llisca pel cor, tot és bogeria.
Apunta al seu lloc i és per tota la vida.
Gota canviada, però sempre aliada.

Desig d'amistat, gota escampada.
Per tot arreu, amb gent arrelada.
Llarg el teu camí que mai s'esgota.
Rastre compartit que sempre brota.

Desig de saber, gota ambiciosa,
lenta et mous, sempre silenciosa.
Del nadó curiós a l'avi intrigat,
sempre ets allà, però a cops amagat.

Mil gotes, un desig.
Cadascuna, un esquitx.

Mariona Catafal Sauqué
3r de Secundària

Hope

-¿Quiere usted que lo acrecentemos?

-No, mi mujer y yo hemos decidido no hacerlo. Simplemente queremos un chequeo de reconocimiento para comprobar que está bien- respondió Pax.

Esa decisión había supuesto meses de reflexión, desde que sabían que tendrían un hijo. No acrecentar. Una apuesta arriesgada. Hacía tiempo que era un método común entre los humanos. Mucho habían recorrido los humanos desde esos tiempos lejanos en los que estaban confinados en un solo planeta. Primero llegó la velocidad *Prope*, la velocidad cercana a la de la luz. El término significaba “cerca de” en latín, un arcaico lenguaje terrestre. La colonización del sistema solar fue cosa de años, y en la era actual Marte era tan verde como la Tierra. Después llegó la mejora biológica, que fue llamada Acrecentamiento. Se practicaba a partir de los cinco años cuando el cerebro ya había entrado en una fase más estable. Todo el mundo pudo adaptarse a los cánones de belleza, se eliminaron las enfermedades y se aumentó la inteligencia mediante modificaciones en el cerebro. El CI medio era de 250. Los niños, aún engendrados a la manera antigua, por considerarse más romántica, aprendían a resolver ecuaciones integrales a los tres años, y se oían temas de física cuántica en los patios de la educación media.

Pax era subdirector del Ministerio del Conocimiento Humano. Este ministerio se encargaba de gestionar todo el saber que tenía la humanidad. Desde ese puesto, Pax se dio cuenta de que no había habido ni una sola innovación en un milenio entero, aun con una población tan inteligente. Empezó a hacer estudios. Fue a escuelas. Observó. Y se dio cuenta de una cosa. El Acrecentamiento evitaba que la inventiva se desarrollara y la dejaba en un nivel bajo. Como toda la gente sufría el mismo problema, nadie se daba cuenta, y si él lo vio fue porque sabía, gracias a su trabajo, que nada había sido creado en mucho tiempo.

La humanidad estaba estancada, feliz y satisfecha, destinada a perpetuarse sin transformaciones. Pero tuvo una idea. Si no se acrecentaba a una persona, esta podía llegar a provocar el cambio que se necesitaba. Esa persona tendría una vida difícil, rodeada de gente que sería mucho más inteligente que él. Su hijo. Podría protegerlo y ayudarlo.

Se lo explicó a su mujer, Cilia.

-Pax, lo que estás diciendo es condenar a tu hijo a ser diferente, a ser marginado socialmente y, digámoslo claro, a ser más tonto que todos los demás niños.

-No tanto. Naciendo de dos personas acrecentadas, e hijas estas de personas también acrecentadas, simplemente por genética su coeficiente intelectual será de un poco más de 150. Pero sé a lo que te refieres. Y... lo sé. Pero si te fijas en los edificios, todos comparten el mismo estilo, aun siendo diferentes. Y no han cambiado nada en siglos. Nada. Fíjate. Simplemente fíjate y lo verás. No hay cambios, no hay evolución. Y ya lo dijo Darwin hace milenios: quien no evoluciona...

-Vale, vale, lo he entendido. ¿Pero por qué nuestro hijo? Cuéntaselo a las autoridades y que ellas decidan.

-No me creerían. Cilia, tenemos que hacerlo nosotros. Solo nosotros podemos.

-Hope- llamó al profesor. Hope recibió su examen corregido en su mesa táctil. Un aprobado justo. Típico. De reajo miró los resultados de los compañeros de su alrededor, aunque sabía lo que vería. Todos sacaban de ocho hacia arriba. El nivel de las escuelas era muchísimo más elevado que antes de la implantación del Acrecentamiento, pero aun así las notas medias de todo el sistema solar eran parecidas, pues la capacidad de comprender información de los alumnos era enorme.

Al acabar un día especialmente difícil en la escuela, Hope se dirigió al aerocoche de su padre.

El aerocoche ronroneaba. El jupiterio no olía. Cuando se empezó la colonización del Sistema Solar, se descubrió en Júpiter un gas muy limpio, pero combustible, y que generaba una gran cantidad de energía al quemarse. Se le llamó jupiterio en honor al planeta que lo contenía. Al principio desconcertó a los científicos. Era una combinación de nitrógeno, hidrógeno y argón, pero de una forma nunca vista. Eran enlaces nunca vistos por los humanos, que ampliaron los horizontes de la química.

Su padre lo recibió con una sonrisa en la cara. Para él era fácil. A él lo habían acrecentado, su vida era como la de todos los demás.

-¿Qué tal el examen?- preguntó Pax.

-¿Tú qué crees?- respondió Hope de forma brusca, proyectando su examen en la tableta y enseñándosela a su padre.

-En el próximo te irá mejor- su padre siempre decía lo mismo.

-Si me hubieseis acrecentado irían mejor.

-Ya hemos hablado de esto muchas veces- dijo su padre con un tono severo.

Hope se sentó enfurruñado en el asiento de atrás. Papá y sus estúpidas ideas. Su padre creía que la Acrecentación era mala para la salud, o eso le decían. Nada le pasaba a sus compañeros acrecentados, y si provocara algo se habría descubierto y curado ya, ¿no? Cuando fuese mayor de edad se acrecentaría. Y tanto. Y nadie podría pararlo. Sería como todos.

Pax estaba exultante. Eran las doce de la noche, pero no se sentía cansado en absoluto. Le mostró a Cilia una ecuación, que ella entendió a medias. Era bióloga, sus conocimientos alcanzaban la física cuántica básica que se enseñaba en las escuelas.

-¿Qué significa?- preguntó Cilia-. Es una ecuación para calcular el desplazamiento de galaxias basándose en su giro y forma. Está anticuado. Ahora se calcula a partir de su centro de gravitación, pero eso no es lo importante. La ha escrito Hope. Sabes que ha elegido Física bosónica como bachillerato, ¿verdad?

-Soy su madre, Pax- respondió Cilia. Pax continuó: -Bien, pues ahora están estudiando física aplicada al espacio. Esta ecuación no se usa desde hace 500 años. Es imposible que la haya visto escrita. Se la ha inventado. ¿Ves a lo que me refiero? Tenía razón, el Acrecentamiento evita que la inventiva se desarrolle. No lo he sometido al martirio de ser diferente para nada. Puede cambiarlo todo, ahora hace falta que se dé cuenta.

Cilia subió a la habitación de su hijo para ver qué hacía. Era muy tarde, pero él estaba enfrascado en unas hojas.

-Hijo, deberías estar en la cama- le dijo su madre.

De pronto, Hope se levantó y fue corriendo a ver a su padre. Le entregó una hoja de papel.

-¿Qué es?- preguntó su padre.

-Mi trabajo de fin de curso para la universidad- respondió Hope.

-No soy físico bosónico, hijo. No tengo conocimientos para... - empezó Pax.

-Ya lo sé, solo quiero que lo introduzcas en el simulador de tu oficina- le interrumpió Hope.

En el Ministerio tenían uno de los simuladores más potentes del sistema. Siempre que un nuevo planeta o cuerpo celeste era descubierto, se introducía en este simulador, que lo representaba fielmente y calculaba cualquier tipo de interacción con los otros planetas o estrellas. También tenía funciones para realizar simulaciones. Mediante la introducción de órdenes en un lenguaje que el simulador comprendiera se podían realizar experimentos de forma segura.

Cuando Pax llegó a la mañana siguiente al trabajo, insertó la ecuación de su hijo. Vio como en la pantalla se generaban dos sectores del espacio. Uno de ellos era el sistema solar. El otro, el sistema de Alfa Centauri, la estrella más próxima al Sol, que estaba a 4,3 años luz. En el sector del Sol apareció una nave. “¿Era esa la idea de su hijo? ¿Un viaje entre las dos estrellas?”. De pronto, la nave desapareció de un lugar y apareció en el otro. Pax estaba perplejo, por eso comprobó si el contador de tiempo iba a cámara rápida, pero no. La nave había recorrido una distancia enorme en unos segundos.

Pax hizo una copia de los resultados de la simulación y se la guardó en la tableta. El descubrimiento de su hijo era enorme. Su valor, incalculable. Un nuevo horizonte de posibilidades se abría ante la humanidad. Y lo había descubierto el único físico bosónico no acrecentado. Alguien tonto, visto de una forma burda y altiva. Había superado a cientos de personas, todas más inteligentes que él. Con este descubrimiento se plantearían dudas sobre la Acrecentación. Puede que el proceso fuese mejorado, pero hasta entonces ya nada sería igual. Y la pregunta planteada era: ¿Qué esperaba a la humanidad más allá? Como dijo un personaje de una de esas antiguas series terrestres. “El espacio, la última frontera”.

Nil Arenós Bach
4t de Secundària

El peix que va perdre els colors

Hi havia una vegada un peix que era de coloraines. Tenia dos germans i una mare. De sobte l'aigua es va tornar bruta i al peix li van marxar tots els colors. Va anar corrents a avisar els seus. Li van preguntar:

-Què et passa?

I va contestar:

-És que l'aigua s'ha embrutat i he perdut els colors.

-Anem a veure el peix savi.

-D'acord.

Quan van arribar el peix savi va dir:

-Hola. Posa't aquesta poció.

Se la va posar i tot es va arreglar.

Alícia Mestre Molino
1r de Primària

Els amics mai se separen

Fa molts i molts anys... en una casa normal i corrent... hi vivien un gat, un gos i el seu amo. El gat i el gos no es portaven que diguem massa bé.

Un dia el gos va decidir marxar de casa per no haver d'aguantar l'escàndol del gat. L'amo, molt trist, va renyar el gat i el va fer fora. Tots dos intentaven trobar una família i estaven desitjant tornar-se a veure.

Al dia següent el gat va trobar un circ. Allà hi va trobar un amo. El gos també va trobar el circ... és clar. Però la sorpresa és que mai no es veien. Un dia el gat i el gos es van veure per allà. Es van emocionar molt!!! Es van pensar si volien anar a casa i se'n van anar. Van trigar molt però per fi van arribar. L'amo, el gat i el gos van viure feliços per sempre més.

Laia Wang Planas
2n de Primària

El cargol supervivent

Vet aquí una vegada un cargol que es deia Joan. En Joan vivia en un desert on mai no plovia. Un dia va dir... Prou!! Mai no puc sortir de la meua closca perquè mai no plou. Llavors va decidir anar-se'n a viure a un altre lloc, però per això hauria de travessar tot el desert. Es va fer una cantimplora amb fulles, va moure una palmera i... plash, plash!! Van caure dos cocos ben bons. Ja ho tenia tot preparat. I va encaminar-se cap a un altre lloc. Van passar els dies i en Joan estava esgotat i es va quedar adormit. Quan es va despertar se'n va endur un bon ensurt... estava a sobre d'un cotxe!

Aleshores va notar com la closca li feia mal, se la va mirar i la tenia trencada!

Quan el cotxe es va aturar van sortir dos humans i un nen, quan van veure el Joan amb la closca trencada el van portar a casa. Allà el van curar, estava com nou!

Llavors el van deixar a sobre d'unes plantes. Allà sí que plovia i podia sortir de la closca. I conte contat conte acabat.

Gabriel Català Asenjo
3r de Primària

La carta

Al principi estava bé, però ara m'estic avorrint. Espereu que em presento; sóc la Martina, tinc 10 anys i sóc morena. No m'agrada cantar però m'encanten les matemàtiques. Ara estic en una classe castigada repetint 25 vegades "no ho tornaré a fer".

No en tinc la culpa jo, em van enviar una carta que em va posar en un embolic. Tot va començar un dimarts al matí quan jo estava al cotxe anant cap a l'escola. El meu pare m'acabava de deixar a l'entrada i vaig pujar cap a la classe. Va passar la classe i tot anava molt bé. Tots vam sortir a buscar l'esmorzar de la motxilla. Jo em vaig quedar l'última i quan vaig obrir la motxilla vaig veure una carta. La vaig agafar i me la vaig endur al pati amb l'entrepà. Vaig llegir la carta i deia que hi havia una sorpresa a una de les classes, i per saber la classe havia d'anar endevinant frases que trobaria en papers.

Vaig decidir començar a buscar papers malgrat que en aquell moment van cridar per anar a classe. A punt de pujar les escales vaig trobar un paper a la cantonada que deia que havia d'anar a un lloc que anem al migdia per menjar. No se'm va acudir res més que el menjador i vaig anar cap allà. Sí, sí que hi havia un paper. El vaig agafar i deia que per veure la sorpresa havia de pujar un pis i anar a la tercera classe. Així va ser, quan vaig arribar estava emocionada, vaig obrir i em va caure un pot de pintura al damunt. Era una broma d'algú. Em vaig girar i un professor em va castigar per haver faltat a classe i per estar plena de pintura.

Ara estic aquí, a la classe, repetint les 25 vegades allò... però encara no sé qui és!!

Aina Moser Gol
4t de Primària

El sistema solar

Ens escalfa i dóna vida
una bola de foc gegant
és el Sol que domina
sobre el sistema solar.

A prop hi té Mercuri
el planeta més petit
no hi ha ningú que l'aturi
perquè és el més divertit.

Venus és el segon planeta
és molt bonic i presumit
al cel és el que més brilla
sempre està tot decidit.

I ara ve el planeta Terra
l'únic que és ple de vida
li diuen planeta blau
i ens porta molta alegria.

Si vols saber quin és el quart
un planeta vermell has de trobar
és el Déu de la guerra
i s'anomena Mart.

Si vols trobar el més divertit
els anells de Saturn has de mirar
i et quedaràs embadalit
però no els podràs tocar.

Júpiter és el més gran
gira molt ràpid està fet de gas
té un perillós ull vermell
que quan el miris t'espantarà.

SANT JORDI 16

Neptú i Urà
els dos gegants gelats
que sempre van de la mà
i estan constipats.

I així acaben el planetes
del sistema solar
sense oblidar-nos de Plutó
que sempre està en un racó.

David Marcos Morata
5è de Primària

El 22

Hola, sóc el 22, estic segur que vosaltres heu pujat dins meu. Al llarg dels anys he anat aprenent i veient moltes coses. Com per exemple: manifestacions, festes, gent disfressada, etc. Fins i tot atracadors! Jo i els meus germans, els altres 22 ho comentem tot cada nit arribant a la cotxera.

El meu conductor, el Fernando és molt simpàtic i agradable amb mi. Un dia, mentre anava fent la meua ruta, vaig veure un senyor fent equilibris al pont de Vallcarca. En aquell moment jo m'havia espatllat i el meu amo, en Fernando, m'estava arreglant. Quan estava a punt d'acabar, el senyor que feia equilibris va perdre l'equilibri i quasi cau, però el Fernando va sortir corrents i el va agafar! Si és que el meu amo és un heroi!!!!

La senyoreta Ramoneta era la dona del Fernando, venia cada dia i sempre feia la mateixa ruta: des de Ferran Puig fins a la plaça de Vallcarca, aleshores comprava el pa i feia la mateixa ruta de tornada. Però un dia no va venir, el Fernando estava molt trist i em va explicar que estava molt malalta. I aquesta va ser l'última cosa que vaig saber d'ella.

Ara sóc jo qui estic trist perquè em retiren, hi posaran un altre model d'autobús. Encara no en sé el nom però espero que intenti fer la feina tan bé com la feia jo.

Júlia Cabré Surroca
6è de Primària

Cartes al 1713-1714

Barcelona, 15 de juny de 1713

Hola, Miquel! Com estàs? Han començat els atacs a Solsona? A Barcelona la guerra ni ha començat, però ja sé que les cartes triguen a arribar i per això t'escric ara. Tot i la situació, la mare diu que no surti de casa, que tinc 9 anys i que pot ser perillós per a mi. No entenc res, i a casa patim molt. A mi això m'entristeix i no puc fer res. Si us plau, respon aviat!

Sònia

Solsona, 2 d'agost de 1713

Hola, petitona meva! Faig una carta ben curta. No tinc gaire temps perquè d'aquí a poc em cridaran per lluitar. Aquí fa temps que la guerra ha començat. Passem bastanta gana i som com pedres, no podem tenir cap opinió.

Miquel

Barcelona, 15 d'octubre de 1713

Miquel, digues-me que estàs bé. Aquí les coses van pitjor però encara es suporta. L'altre dia van entrar uns soldats a casa i es van emportar totes les llenties i l'arròs. No hi vam poder fer res perquè eren vuit i anaven armats. Després, van intentar agafar la mare i portar-la a l'habitació, però va arribar un soldat català i els va matar a tots. Vaig passar moltíssima por. Què volien d'ella? Tot va quedar ple de sang i la mare ho va netejar. Tot i que semblava que no hagués passat res, dins del meu cap la imatge no em parava de venir. Miquel, passem molta gana. Per exemple, ahir va ser un gran dia perquè vam menjar dues cullerades de cigrons! Respon-me aviat, si us plau.

Sònia

Solsona, 26 de desembre de 1713

Hola, germana petita del Miquel. Sóc un soldat amic seu. Ens vam conèixer el primer dia i ja ens vam caure bé, potser perquè tinc 22 anys i els dos pensem que la guerra és una tonteria. Avui estic trist. És Sant Esteve i no hem celebrat res. Però això ara no té importància. Fa temps, el dia 4 d'agost, l'exèrcit borbònic va matar en Joan de Miquel, un doctor que tenia un alt càrrec dins del nostre exèrcit. Aquell mateix dia Solsona va caure vençuda. Van posar a la presó a totes les persones que van trobar excepte les dones, que van patir el mateix que la teva mare. També van trobar el teu germà, i ara és a la presó. No et preocupis, jo crec que està bé. De fet, a mi m'hi van portar amb ell però em vaig poder escapar. Més tard, vaig anar fins al lloc on dormíem i vaig trobar la teva carta. Després, ja saps la història.

Guillem

Barcelona, 3 de març de 1714

Hola, amic del Miquel. Com està el meu germà? Quan tornarà a casa? Mai? Que torni aviat si us plau. No puc més, el vull veure. A Barcelona segueixen els atacs de tots dos bàndols. Necessito que s'acabin, m'ho estic passant malament. No podem ni anar a buscar llenya per fer foc i ens prenen moltes coses. També hem passat un hivern molt dur. Sort que ara s'està acabant! La mare surt un dia de la setmana a vendre alguna joia, em diu. Jo no sé què fa, però té molt mala espina. Potser va a parlar amb l'avi, tot i que no es poden ni veure, per pensar què faran si la guerra continua. Cada dia se la veu més i més cansada. No m'agrada aquesta situació, i de moment no sembla que s'acabi. L'única bona notícia que he tingut de tots els mesos de guerra és que la Núria, la meva millor amiga, és viva. Sí!

Sònia

Solsona, 15 de maig de 1714

Hola, Sònia. A Solsona fa temps que la guerra s'ha calmat. Els borbons, que estan al poder, han deixat anar de la presó algunes persones, les més importants, però les tracten com a esclaves i els fan la murga. El Miquel s'ha escapat de la presó ell sol. Em sap greu: tota la ciutat està sota vigilància i per això no et pot escriure. Els dos estem pensant un pla per venir amb vosaltres. No te'l puc explicar però confia en nosaltres: segur que surt bé. Ja estic desitjant veure't.

Guillem

Barcelona, 20 de juliol de 1714

Bon dia Guillem, o bona tarda, no ho sé. Ara tot és molt incert. Fins ara hem anat guanyant. Ara ja no se sap res, o això és el que em diu la mare. Jo crec que guanyarem. Però si això passa ja m'és igual. Vull que s'acabi tot per no passar més gana. També vull no passar més por de res. Ni dels bombardejos, per exemple. Ja fa uns quatre mesos que estem dormint a la platja en unes tendes de campanya perquè allà no hi ha atacs. Està molt bruta i fa molta pudor. No es pot viure bé, tot el dia patint. Uf!

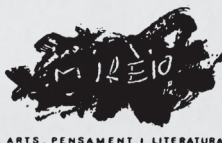
Sònia

Solsona, 13 de setembre de 1714

Hola, Sònia. No saps el greu que em sap que et sentis tan malament. No és just que gent com tu pateixi tant. Però no et preocupis, que tot s'acabarà bé! El teu germà i jo hem acabat el pla. Arribarem a Barcelona d'aquí a un mes, aproximadament. Quedem al port! Ja friso per veure't!

Guillem

Meritxell Planas Planas
1r de Secundària

Árbol solitario

Yo, árbol solitario,
no es que tenga nada de extraordinario.
Mi sueño es, ser un personaje legendario.

Yo, árbol solitario
aislado del resto estoy
y un árbol desgraciado soy.

Desde la profundidad del bosque,
una voz reclama:
¡Pon en movimiento alguna rama!

Siento que llega el frío,
y con él, yo pierdo mi brío,
sé que este será un invierno sombrío.

Pienso que estoy en un buen lío,
y me siento... tan vacío.

Pero sé
que en algún momento acabará el frío,
el vacío, y esta aburrida,
del invierno huida.

La primavera traerá felicidad y vida
¡Sea bienvenida!

Y entonces yo, árbol solitario,
seré un árbol comunitario.

Seré un árbol,
donde un enorme guiñol,
de abejas, flores y miel,
me harán sentir de nuevo,
exquisitamente bien sobre mi piel.

Max Wind del Olmo
1r de Secundària

Bartomeu

Conec un pagès, anomenat Bartomeu, que viu a la comarca d'Osona, escar-dalenc i espigat. Té la cara esquitxada de pigues, una boca desdentegada però de somriure dolç, els cabells arrissats i castanys, i uns ulls brillants i vidriosos.

Sempre porta la roba arrugada i duu pantalons curts. És un home feréstec, però bondadós, trempat, observador i desendreçat.

Llaura amb esment el seu erol on hi planta raves, bledes, lletugues... però sobretot trumfes i bajoques. En el marginal del brancal hi raja un doll d'aigua que dóna gran ufana a les seves feixes.

De vegades els vaillets que xalen amb el baló li malmeten algunes plantes. Quan els albira, arrupits, amagant-se sota una romequera, si els pots engrapar, els clava un clatellot.

A la seva petita cort, hi té una truja amb garrins; utilitza els seus fems per assaonar el tros. Si el dia està rúfol, atia el foc perquè no passin fred i, mentre, amoixa tot somrient el bestiar de peu rodó que amb el bast a l'esquena li estalvia de portar càrrega.

En el ràfec, hi ha niat un estornell que va i ve sense aturar-se per péixer la niada. Quan apareix un escurçó, amb l'aixada el deixa estabornit.

Aquest és el meu amic Bartomeu.

Clara Moreu Martí
2n de Secundària

Sant Jordi

Avui és la diada de Sant Jordi,
una nena i la seva mare de la mà van.
Tothom que la rosa i el llibre no s'oblidi.
Mentre caminen la nena va preguntant.

Mare, tu encara hi creus amb el drac?
I tant! I també amb Sant Jordi i la princesa.
La nena calla, i a dins seu sent un "crac".
Com pot ser que pensi en aquesta bestiesa!

Ah, molt bé! I aquesta bèstia on s'amaga?
-Li pregunta la noia rient amb cara pilleta.
Dins la maldat, la violència i on el bé naufraga.
Ara veu que la seva mare no és una ximpleta.

Lavors va voler seguir el joc de la mamà.
I així, també saps on Sant Jordi viu?
En el cor pur de cada un de nosaltres!- Exclamà,
un altre cop amb un somriure li descriu.

I amb quines armes podem lluitar per guanyar?
Amb el que porten tota aquesta gent per la diada.
Amb els llibres i les roses?- La filla va preguntar.
Sí, són la cultura i la bondat que surt irradiada.

Al final la mare li va dir amb molta claredat:
amb l'ajut de tots hem de retrobar el missatge
d'una nova força que ens empeny a la bondat,
i de Sant Jordi voler ser tots la imatge.

Marta Isern Ortiz
2n de Secundària

Naranjas y chocolate

- ¡Lucila, Rosa!

- ¿Dime, Joaquín?

- Ya están los zagales tirándoles piedras a las golondrinas otra vez, ¡id a regañarles! – Nos dijo padre a madre y a mí como de costumbre. Aquel nido de golondrinas de su ventana le producía felicidad, oír sus bellos cantos cada mañana, desde su cama, en la cual estaba encadenado permanentemente.

Mi padre, republicano, enfermo del tifus, anteriormente esquilador de caballos. Mi madre, influenciada por mi padre respecto a su ideología republicana, ama de casa. Mi hermano, republicano, rebelde, luchador contra el fascismo.

Vivíamos en el pequeño lugar teruelano de Castelserás. Un pequeño pueblo con un pequeño colegio, una pequeña tienda, un pequeño lavadero municipal y tan solo un médico.

Naranjas y chocolate, mis dos cosas favoritas. Me pirraba por ello, aunque solo pudiese catarlas en ocasiones especiales. Además, *ixo* era de las pequeñas alegrías dentro de mi día a día: un padre mantudo, republicano e indefenso y una guerra en la que se marchaba gente y ya no volvía.

Por aquel entonces yo tenía nueve años, cuando viví aquellos terribles meses. La escuela había cerrado hacía unas semanas y desde entonces estaba muy triste, pues ese era el único sitio donde podía hacer algo que me gustaba: estudiar Geografía. Por las calles aragonesas se oía sin cesar las palabras “guerra civil”. Y, de hecho, a pesar de que también lo mencionasen en la radio y en los papeles constantemente, hasta aquel fatídico día no me di realmente cuenta de que estábamos de pleno en ella. Todo empezó con *ixa* conversación.

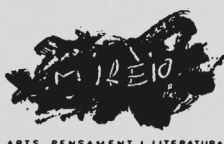
- Ven, roja. – Oí una voz ruda imponiéndome detrás de mí mientras me dirigía a casa de mi amiga Sara para jugar juntas a la rayuela en la calle.

- Sí, señor. - Me acerqué, invadida por el miedo y la impotencia.

- Venga, niña, a cantar “Cara al sol”.

Sentí miedo, *mucho* miedo. Esas estrofas se me hicieron las más longevas de toda mi vida. Jamás me había sentido talmente humillada, reprimida. Me pasé los siguientes días llorando y sin querer salir de casa. La canta se me repetía una y otra vez en la *capeza*. Desde aquel día la palabra “guerra” ya no volvió a caer en vano.

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

El día de mi décimo aniversario. Me desperté por el *maitín* y me encontré con una naranja y dos pastillas de chocolate sobre la cómoda, lo cual me hizo valorar, un día más, el esfuerzo que hacían mis padres para que nuestra pobreza familiar no me afectase. Me comí media pastilla y dos gajos de naranja y el resto lo guardé en mi caja de los *tesoros*, hasta entonces vacía. Cuando fui a ver a padre en su lecho, me dio un beso en la frente y me miró con ojos preocupados, contradictorios a su boca, sonriente. Mi madre me felicitó el cumpleaños y me permitió ir a casa de mi primo Ángel, también mi mejor amigo, que era tres años menor que yo. Fuimos juntos al río y nos bañamos en esa agua gélida a la que ya estábamos acostumbrados. Pasé un día magnífico hasta que allá cerca de la medianoche, cuando en la pequeña localidad aragonesa ya no se oía ni un ruido, oí un estruendo proveniente de la puerta de nuestra casa.

- ¡Pum, pum, pum!

- ¿Quién es a estas horas, Lucila? – Escuché todo lo que pasó de cabo a rabo.

- ¡Voy! – Llamó madre. Oí el carraspeo de la puerta al abrirse.

- Somos de la brigada. ¿Dónde está tu marido? - Llamó una voz tosca y *balloquera*. No oí a mi madre responder.

Acto seguido, oí pasos de dos *ombres* ascendiendo escandalosamente los peldaños de la escalera en dirección a la habitación de mi padre. Oí la puerta de su dormitorio abrirse forzosamente. ¿Qué querrían hacerle?

- Joaquín, hagamos las cosas fáciles. ¿Dónde está tu hijo Grabiél?

- Ya os dije que no lo sé. Váyanse. - Mi padre tosió enfermizamente.

Estaba muy *xorrontada* y temblaba como una hoja. Aquellos señores podrían hacerle cualquier cosa a mí padre, y él, sin posibilidad de defenderse. Continuadamente perdieron toda posible calma:

- ¡Maldito zompo republicano! ¿Dónde se halla tu hijo?

Se oyó un seco crujido y un grito de dolor retumbó en toda la estancia. Tal hecho me aterrorizó y, perdido el uso de la razón momentáneamente, grité las palabras prohibidas.

- ¡Grabiél está en el pajar de la granja El Ibón en Foz de Calanda, dejen en paz a mi padre!

Esas palabras se quedaron flotando en el aire. Los gritos y las amenazas cesaron, el tiempo se paró y el corazón me empezó a latir que parecía que se me iba a salir del pecho. En el más inmundado silencio advertí que los pasos de ambos *ombres* se aproximaban a mi *cambra*. Dos siluetas duras y grandes se detuvieron en mi puerta y una de ellas demandó:

- ¿Qué has dicho, *furrufalla*?

No respondí, aterrorizada por lo que acababa de pasar. Ininterrumpidamente profirió:

- ¡Miserables rojos!

Escupió en el suelo. Bajaron las escaleras. Se fueron.

Lo matarían, matarían a mi hermano. Por mi culpa. Ese día no dormí en toda la noche, y deseé con todas mis fuerzas que no llegase nunca el alba. Mi ilusión inicial por el día que cumplía diez se transformó en un regusto agriado.

El *maitín* procedente, fui a darle los buenos días a padre, como de costumbre, y esperé que me regañara fuertemente por la gravedad de los acontecimientos que se habían acaecido la noche previa. Mi padre, en cambio, no articuló palabra, aunque se le veían unos ojos de como si hubiese estado *plorando* durante mucho tiempo.

Descendí a la estancia principal y vi a madre, que yacía en reposo en el sillón con una mirada perdida y cansada. Ella tampoco abrió la boca, ni siquiera reparó en mí.

Noté como una lágrima me bajaba por la mejilla. Pobre Grabiell, que siempre que podía nos mandaba alimentos que conseguía en el mercado negro de Alcañiz, arriesgándose a ser descubierto solo para que *podásemos* comer con decencia... Pobre, *er*, que siempre luchaba para hacer justicia con objetivo de que *podásemos tornar* a ser una familia *goyosa* y unida... ¿Qué haría si él se moría?

Mientras me forzaba a roer un trozo de pan duro que había encontrado en la cocina y reflexionaba sobre las consecuencias de mis inapropiados actos, sentí dos golpes en la puerta. Esperé a que mi madre se moviera, pero no salió de su estado de enajenación profunda. Así que me levanté yo y vislumbré por la mira la figura del cartero, que venía una *begada* de cada quincena. Abrí la puerta, que hizo ese sonido tan característico que me hacía sentir en casa.

- Traigo dos cartas para tu padre.

- Gracias. Buen día.

Las dejé encima de la mesa y continué concentrada con mi pedazo de pan y adentrada en mis raciocinios. De golpe y porrazo, divisé el peculiar remitente de una de las dos letras. <<Aparizio-Parizio>>. Nada más verlo se me cayó el cacho de pan de las manos y emití un *chiló* ahogado. Mi madre se volvió hacia mí por primera vez. ¡<<Aparizio-Parizio>> era el nombre en clave que utilizaba mi *chirmán* para indicarle a mi padre cuando *cambeaba* de posición! Manoseé nerviosamente el sobre y me tallé dos *begadas* con el abrecartas antes de poder abrir la epístola. Ahora mi madre me miraba a mí fijamente analizando mi confuso rostro. Empecé a llorar y a reír de felicidad simultáneamente cuando acabé de descifrar el código que siempre utilizaban para escribirse y *leyí* lo escrito.

<<Estimado *pai*. Espero que no penes *muito* de tu *maladía* estos días de lluvia. Cuando *leyas* esta carta ya hará una semana que estoy en un pueblo nuevo. En Foz empezaban a correr rumores de que el dueño de El Ibón estaba encubriendo a alguien en su pajar y temí que ningún *bocatoba* dijese nada a las brigadas. Me he *mobido* ahora a La Cañada de Verich, a la *güerta* de don Balantín, el monje del lugar, aunque no me esconderé ahí por *muito* tiempo. El fraile me ha dicho que quiere que os reunáis con *er* en dos semanas en la *capiella* de la Virgen de la *ilesia* de La Cañada, dice que quiere llevarnos con él a Barcelona a la catedral de Santa Eulalia y que talmente tendremos una vida mejor, ya que la guerra se está terminando allende. Es un buen *ombre*, es de confiar. Allí os esperaré. Dales un abrazo a madre y a mi estimada *chirmana*. No dejéis rastro. Crema la carta.>>

Enseñé la letra a madre y empezó a plorar sin consuelo y, subsiguientemente, subimos corriendo a enseñársela a padre. Nos abrazamos los tres en la cama de *er* y *permaniximos* mucho rato de esa forma. Las golondrinas de su habitación, hasta entonces mudas, empezaron a cantar alegremente.

Padre las miró emocionado, me envolvió con sus cálidos brazos, y me dijo, susurrándome al oído:

- Está *tot* olvidado, *chicota* mía. Lo malo ya ha pasado. Te quiero mucho.

Unos días después, cuando ya era hora de *ir-se-ne* me fui a despedir de mis amigos y me regalaron un algo muy especial: una semilla de naranjo y unas pastillas de chocolate.

SANT JORDI 16

Àngel, con voz entrecortada, me dijo:

- Para siempre más, esta semilla simbolizará una parte de *nusatros* y de los *inixuplídables* días que hemos pasado juntos, que te acompañaran siempre allí donde estés.

Me emocioné y lo aseguré todo en mi caja de los *tresoros*, especialmente la semilla. Lo primero que haría al llegar a Barcelona sería plantarla.

Alejándome del pueblo y añorándome ya de él, imaginaba cómo sería la vida que nos aguardaba. Fue entonces cuando entendí que dulce y amargo se funden en nuestro día a día y que, sin duda alguna, nunca se puede perder la esperanza.

Marc Ramoneda Moreno
3r de Secundària

Andrea

Ell era diferent;
la seva puresa el feia brillar
i la vivacitat de la seva ànima
il·luminava els espais més foscos

Ell no era com la resta;
les estrelles eren inscrites en els seus ulls,
el vermell dels seus llavis era tan intens com la vida
i els seus dits posseïen el tacte de la seda

La seva ment era com un diamant;
veia llum en el cel apagat,
esperança en l'amargor del seu voltant
i pietat en un món replet d'ànimes negres

Però la seva esplendor va encegar-lo;
va creure que podia arreglar les ànimes destrossades,
alliberar les ments corruptes
i il·luminar la foscor que l'envoltava

Va ser víctima del seu propi engany;
les estrelles que feien brillar els seus ulls van apagar-se,
el color dels seus llavis va empal·lidir
i el seu tacte va tornar-se aspre

I en un dolorós procés,
la seva puresa va tornar-se corrupció,
la seva ment va enfosquir-se
i la seva ànima va morir lentament.

Leila Mahfoud Khaouly
3r de Secundària

Records de joventut

Torno a trepitjar la Gare de Lyon com tants altres cops. He arribat a primera hora i per aprofitar el matí me'n vaig a fer un tomb pels Champs-Élysées. Em dirigeixo a la meva botiga preferida i em fixo en un jersei. Veig reflectit al vidre de l'aparador un perfil que m'és conegut. És el François. Em tremola el cor i sento l'impuls d'anar corrents a saludar-lo. Ell també em reconeix i ens fem una forta abraçada. Sortim de la botiga, no podem parar de mirar-nos i preguntar-nos com estem, com ens ha anat la vida... Ens vam acomiadar fa trenta-cinc anys, quan ens vam prometre que ens veuríem, almenys, un cop l'any, però per circumstàncies de la vida aquesta promesa es va trencar. Però avui estariem junts, recuperariem el temps perdut.

Ara som dos homes de seixanta anys, però ens vam conèixer amb divuit. Jo venia de Barcelona, era el meu primer viatge a l'estranger. No oblidaré mai l'impacte d'arribar a París aquell setembre de 1967. Em vaig trobar una ciutat plena de vida, gent, moviment, cultura, de llum. Va ser en aquell moment quan em vaig adonar que Barcelona era una ciutat grisa. Aquell any començaria la carrera de dret a la Sorbonne. Serien els meus companys, entre ells el François, els qui em farien veure París des d'uns altres ulls.

Aquell any la universitat i els carrers de París bullien de gent i d'idees. Els meus amics i jo ja vam començar a participar en les reunions d'estudiants on parlàvem i ens informàvem sobre els temes que en aquell moment sacsejaven el món: la guerra de Vietnam, l'enfrontament entre el bloc comunista i el capitalista, una societat civil que no es veia representada a les institucions, confluència d'ideologies: hippies, antiimperialistes, anticapitalistes... Primera crisi econòmica després de l'etapa de creixement econòmic iniciat acabada la segona guerra mundial als anys 50, joves que no veien un futur, obrers que reclamaven millores laborals i sortida a la crisi...

Les revoltes del maig del '68 van passar a la història i van influir profundament en tots nosaltres.

Mentre en François i jo estem recordant la nostra època d'estudiants a París m'adono enormement de les meves incoherències entre el jove que era i l'adult que vaig ser després. Ens vam separar en acabar la carrera de dret. Ell va marxar als Estats Units a treballar i jo vaig tornar a Barcelona. Al principi ens vam comunicar per carta, després vam anar perdent el contacte, ell canviava sovint de residència. Però en aquest moment ens posem a conversar com si tornéssim a ser aquells joves companys, no han passat 40 anys, sembla que ens vam veure ahir... I durant la conversa, torno a ser jove, no un home madur recordant el jove que va ser amb un vell company. No, és més profund, sóc jove un

altre cop... No vam canviar el món, la imaginació no va arribar al poder, no es va prohibir prohibir i sabent perfectament, perquè he viscut els quaranta anys posteriors, com el sistema no ha canviat com nosaltres preteníem que canviés. Recordant i parlant amb el François, per un moment, crec, com només es creu als vint anys, que sí és possible, que si ens hi posem...

Però què em va passar? Li explico al François la meva tornada a Barcelona: la meva formació privilegiada per l'època i els bons contactes de la meva família em van permetre treballar en un dels millors bufets d'advocats. Els primers anys de la tornada a Barcelona també van ser intensos i interessants. Van coincidir amb el final de la dictadura i la transició. Va ser una època convulsa i apassionada al nostre país.

A nivell personal, vaig conèixer la que seria la meva dona, vam tenir dos fills i vaig ascendir al bufet fins a assolir un bon nivell de vida. Vaig madurar, vaig fer el que calia fer i vaig deixar de creure que es podia canviar el món, perquè el món ja m'estava bé tal i com era. El meu fill em va confessar ser homosexual en un temps en què la societat conservadora m'havia imposat un model únic de família... va ser un cop molt dur i un distanciament d'ell fins que no ho vaig acceptar. El jove revolucionari que feia l'amor i no la guerra i defensava les relacions sexuals lliures ja no hi era. Durant aquella etapa de la meva vida vaig prendre consciència, li explicava al François, que el jove que va participar al maig del '68 havia mort i havia donat pas a un "burgès conservador".

Passada la crisi dels 40, marcada per l'homosexualitat del meu fill, vaig fer les paus amb mi mateix. És necessari acceptar-se i no jutjar-se amb gaire duresa per continuar vivint.

El sol es pon, és hora de separar-nos. Aquest cop, amb les noves tecnologies serà diferent, no perdrem el contacte.

Mariona Escolano Escapà
4t de Secundària

Percepció en Re menor

Tan sols és una melodia,
i en sembla una de banal.
Quatre notes que concorden,
un acompanyament superficial;
és preciosa, és bonica,
però no té res d'especial.

De cop, un silenci
profund i contundent
trenca la melodia
desconcerta l'oient.
Tan sols a tres frases de l'inici,
el compositor la va tallar,
ara és quan comença,
ara es torna clara.

Segueixen sonant les notes,
una harmonia discordant
que omple la sala,
que em fa sospirar.
Tot i que és preciosa,
no és fàcil de captar.

Les melodies continuen,
no hi ha veus dominants.
La meva ànima, de goig tenyida
la música segueix sonant,
formant un vitrall policrom
de colors sublims i refinats;

nívia i daurada és la melodia,
tenyida també d'atzur punyent,
elegància i serenitat
passió emmascarada
un reflex ataronjat
càlid i delirant.

SANT JORDI 16

Ara la música s'alça
amb tota la seva majestuositat
però ningú no l'escolta
no de veritat.
Perquè tot i la grandesa
tot i la profunditat,
la gent només recorda
les notes deslligades,
els silencis mal posats,
que formen, sens dubte
una composició fatal.

Sandra Matutano Sánchez
4t de Secundària

Un reflex

Reconec el perfil d'un rostre a l'altra banda de la finestra. M'aparto els cabells que se m'escapen de la llarga i despentinada trena d'espiga que me'ls recull i intento fixar la mirada per tal d'identificar la persona que s'amaga temorosa-ment darrere el vidre. Veig que ella també em mira, analitzant-me, i se li genera una lleu arruga encuriosida a l'entrecella; em resulta familiar. És com si d'alguna manera la conegués. Em captiva l'aureola que la rodeja; l'aire que l'envolta; i de sobte, cada cèl·lula del meu cos anghela descobrir la persona que habita aquesta pell i l'ànima que resguarda aquesta faç tan pàl·lida i blanca com la neu, però tan profunda, viva, encesa i vermella com la sang.

Distingeixo la silueta d'uns cabells fins i llisos, recollits en una trena igual de despentinada que la meva; el perfil d'un nas envermellit a causa del dolor, com a rastre del patiment, del sofriment. Examino la configuració dels seus llavis rojos, prims i arrugats, a la vegada que altament delicats i observo la fesomia d'una nena afligida, rendida al componiment, els ulls inflats i envidrats, la mirada perduda en l'infinit, distant, llunyana. Una tela fina i translúcida li recobreix els ulls, com aïllant-la de la realitat. Sembla que els seus ulls no fixin la mirada en el món exterior, té la vista perduda en algun indret que m'agradaria indagar i descobrir. Em pregunto: On miren els seus ulls? Ella no contempla l'exterior; potser, doncs, escorcolla el seu interior perdent-se en les ombres de la seva persona, examinant-se amb profunditat. Penso: Necessitem els ulls per veure-hi? Els sentits per descobrir? Existeix allò que no podem veure, percebre ni conèixer? I aquells que no es coneixen, que no s'entenen, que no s'estimen a si mateixos; que existeixen, aquests, llavors?

Una llàgrima solitària li humiteja la galta esquerra. Em pregunto quin món paral·lel al meu està turmentant aquesta fràgil i extenuada careta. M'intriga saber la raó que està remonent tant dins el cos d'aquesta frèvola ànima. I no sé si juga l'empatia o la imaginació:

Veig una nena petita suplicant ajuda, una petita desvalguda en un pou molt i molt profund mirant cap al cel, implorant les estrelles. Que lluny que estant però quanta llum, energia i vitalitat que emanen... Mes la nena ja no somriu, la seva aura ha perdut tota la innocència i ja no irradia llum, ni felicitat, ni vitalitat. Està ella més lluny que les estrelles, que la seva llum no arriba amb tanta intensitat? Potser és en el lapse de temps que irradiem menys llum que les estrelles (malgrat que elles es troben a un infinit de distància) el moment en què morim. Perquè això situaria la nostra llum, i per tant la nostra ànima, a més d'un infinit de distància del planeta. Això explicaria el fet que possiblement la nostra llum no s'apaga, només viatja, com les estrelles.

Tanco els ulls i escolto l'udol llunyà d'un llop solitari en sintonia amb el carris-quejar d'una població nombrosa de grills. I mentre cessa el plor del llop, es perpetua el cant dels grills. La nena tremola de por i els llavis i la mandíbula se li esqueixen en una ganyota de dolor i compungiment mentre les llàgrimes inunden els seus ulls i algunes s'atreveixen a lliscar galta avall. Té por i se sent sola, molt sola.

Se m'arronsa el cos i se'm compungeix el cor en veure-la així...

Obro els ulls. La nena em mira a través de la finestra, conscient que d'alguna manera estranya m'ha deixat conèixer el seu interior. Confonc una llàgrima que li llisca per la pell amb les petites gotes rodones de pluja que s'enganxen al vidre i li esborren el rostre.

- Vols entrar?- li pregunto, per resguardar-la de la pluja. I ella assenteix amb el cap. Jo assenteixo també; des de l'altra banda de la finestra.

Les comissures dels llavis se li alcen una mica traçant un lleu somriure. Jo somric també. Aixeco el braç per poder obrir la finestra i ella l'aixeca també. Potser vol ajudar-me a obrir-la... En l'intent, la trena li cau enrere, a l'esquena, fora del meu camp de visió. Les nostres mans es troben ara a un vidre de finestra de poder tocar-se. Obro la finestra per deixar-la passar i... Oh! El vent ha bufat amb tan sols un sospir i se l'ha enduta. La nena ha desaparegut. La suau brisa ha fet voleiar alguns cabells rebels de la meva trena d'espiga despentinada que se'm dipositen a la cara i em pessigollegen la galta. M'assabento ara que la meva trena també llisca esquena avall. Miro a fora, no hi ha ningú. On s'ha ficat? Crido, la meva veu es camufla amb el soroll de la pluja, i quan cessa el seu ressò, només se senten les petites però abundants gotes d'aigua repicant contra el terra, la resta roman en silenci.

Rendida, tanco la finestra, giro cua i m'allunyo de la finestra sense veure que la nena s'està allunyant també, d'esquena, al mateix ritme que ho faig jo però en direcció contrària, sense mullar-se.

Laura Bielsa Vilardaga
1r de Batxillerat

Vora el Mediterrani

Masses blanques de diminutes gotes d'aigua en suspensió
passegen damunt meu,
i darrere d'elles, roman immòbil un llenç cian.

Jo em trobo estirada a terra, boca amunt,
prop de la vora d'un penya-segat.

Noto l'herba sota els meus braços
i jugo a fer-li pessigolles,
de la mateixa forma, ella s'hi torna
a les puntes dels meus dits.

Quan m'incorporo,
una ràfega de brisa salada acaricia el meu rostre
i una delicada frescor primaveral
es cola sota la fina capa del meu vestit
i m'abraça. I em calma.

Però dins meu segueix habitant un ocell,
engabiat sota el meu pit,
que, entre costella i costella,
sent el trencar de les ones,
i desitja alliberar-se.

Laura Blanco Juárez
1r de Batxillerat

Llum verda

El semàfor es posa finalment en verd i el vell Seat Toledo pintat de groc i negre arrenca amb un lleuger rugit. Està habituat a la foscor i al silenci de la nit, però aquests dies Barcelona està completament il·luminada pels llums de Nadal. Es troba, un dia més, fent el torn de nit en el seu taxi atrotinat; avorrit, distret i una mica fatigat. Darrere les seves ulleres de pasta s'amaga una mirada cansada, uns ulls rodons i foscos que fan joc amb la seva pell torrada i el seu nas aixafat.

En Hassan és un home de trenta-dos anys que va arribar del Pakistan en fa ja onze. Després de passar un temps fent petits encàrrecs i feines curtes, un amic li va proposar de fer de taxista, “una feina que et donarà llibertat” – li va dir, però ell se sent empresonat per aquesta caixa de metall amb rodes. No té ningú a Barcelona, tan sols quatre amics amb qui surt a fer una cervesa divendres al vespre i parlar de futbol. No té dona ni fills, però no és una cosa que l'inquieti gaire. La poca família que li queda encara viu al Pakistan i sovint s'envien correus per mantenir-se al dia. En Hassan sap que no pot tenir cap queixa, viu de manera modesta i segueix una rutina agradable, però aquesta vida sense preocupacions ni patiments l'ha acabat avorrint. Enyora alguna cosa més.

Altre cop un semàfor en vermell l'obliga a aturar-se. Distret, passeja la mirada pels comandaments de l'automòbil fins que s'atura al comptakilòmetres. Un nombre de cinc xifres destaca a la petita pantalla. Un sospir i una llarga inspiració d'aire. Tants quilòmetres recorreguts i, al cap i a la fi, ell no s'ha mogut d'on és. Ha recorregut milers de quilòmetres sense anar enlloc, dies i més dies fent voltes en cercle. Encén la ràdio i deixa que la música ressoni pels altaveus. Li agrada triar aquesta emissora que posa melodies típiques del seu país perquè l'acompanyin les nits més tranquil·les. Torna a arrencar i segueix recurrent la solitud dels carrers, enyorant alguna cosa que potser mai no ha tingut i sentint-se més presoner que mai en aquella feina que l'havia de fer lliure.

Baixant pel Passeig de Gràcia, veu un home amb americana que aixeca el braç per cridar la seva atenció. Quan atura el cotxe, entra i s'asseu als seients de darrere, ocupat mirant alguna cosa important al seu mòbil d'última generació. “A l'aeroport, si us plau, de pressa” –murmura, sense ni tan sols aixecar la vista per mirar-lo.

Inicia el seu trajecte cap al destí proposat, observant meticulosament el seu convidat pel retrovisor. Sempre ho fa, li agrada jugar a imaginar-se la vida que deuen portar els seus clients tan sols observant el seu aspecte. Vesteix amb corbates i sabates de cuir, i una lleugera expressió de preocupació que fa pensar que té el cap en una altra banda. Sembla jove, però la indumentària formal el fa semblar potser més gran. S'ha fixat quan ha entrat que no

l'acompanya cap tipus d'equipatge, només porta amb ell un petit maletí i un abric a la mà, i sobre el nas hi reposen unes ulleres metàl·liques que semblen innecessàriament cares.

Passada una llarg estona, on condueix en silenci escoltant la música i admirant la ciutat engalanada per Nadal, el nouvingut es treu les ulleres, aixeca el cap de la pantalla del telèfon i el mira a través del mirall retrovisor. L'home es neteja les ulleres distretament durant uns segons i llavors mira potser de trencar aquell silenci una mica incòmode.

- D'on és vostè?
- Vaig néixer al Pakistan –respon el taxista lleugerament sorprès.
- Ostres...! Això queda molt lluny d'aquí, no? És un país on sempre he volgut anar.
- Doncs és molt bonic, estic segur que li agradaria –contesta, amb un cert to nostàlgic.
- I fa molt que va venir a Barcelona?
- Ja fa més de deu anys que sóc aquí, vaig venir molt jove.
- Hi té família a la ciutat? –pregunta l'executiu, cada cop més encuriolit pel que sembla que deu ser una història interessant.
- No, no... Tinc molta família al Pakistan però mai no trobo el moment d'anar-hi. De fet, penso sovint en ells, sobretot en la meva àvia, que pràcticament em va criar.

El taxista fa una pausa llarga, i l'executiu roman a l'espera, detectant que hi ha alguna cosa més.

- La veritat és que el bitllet d'avió fins allà és molt car, i encara no he pogut estalviar prou per poder-los fer una visita. Això del taxi no es cregui que dóna per gaire...

Tots dos es queden callats una estona davant d'aquest comentari i, quan ja semblava que la conversa s'havia acabat, arriba la resposta.

- Bé, ara és Nadal, és aquell moment on les coses impossibles esdevenen possibles.

En Hassan, sobtat per aquell inesperat comentari que no sap com interpretar, es queda callat i deixa que la música torni a envair l'ambient, tot pensant en aquests últims mots i en allò que el seu convidat havia volgut dir. No gosa demanar-li més explicacions, i deixa volar la ment i imaginar-se la il·lusió que li faria tornar-los a veure a tots i poder abraçar de nou la seva àvia. Sembla impossible com han pogut passar tants anys sense veure-la.

SANT JORDI 16

De cop, darrere aquelles ulleres de pasta, l'avoriment i el cansament són substituïts per una petita espurna d'il·lusió. Als llavis aflora un petit somriure que a poc a poc es va ampliant.

Deu minuts després, en Hassan deixa el seu client a la porta de la terminal de l'aeroport i s'acomiada una mica més content de l'habitual. L'executiu, que ja fa estona que ha oblidat aquella curta conversa de circumstàncies amb el conductor, es sorprèn però tampoc no hi para gaire atenció.

En Hassan llavors, arrenca de nou, però no pren el camí habitual que el retorna a la ciutat per continuar amb el torn de nit, com totes les altres vegades que havia anat a l'aeroport sense agafar cap avió. Aquest cop és diferent.

Quan entra a l'autopista amb el seu taxi atrotinat està determinat i sap perfectament on va, encara que no sàpiga ben bé quan hi arribarà.

Torna a casa.

Anna Badia Martínez
2n de Batxillerat

Deliri d'evasió o viatge d'anada i tornada

No sé pas com ho diria.
Tanco els ulls, omplo els pulmons
i dins meu tan sols s'albira
un vell anhel d'evasió.

Deixar enrere la fatiga
que em colpeix a cada instant
en sentir, impotent, la vida
com s'escola entre les mans.

Barrar el pas a la consciència;
vull, de blanc, tenyir el meu seny.
Desentendre'm de la pensa,
esclau ser de l'inconscient.

Solco, doncs, enmig de l'aire
nua carn sense guió.
Torno enrere, als orígens:
plaers, instints, creences, pors.

Però aleshores, tot de sobte
sóc conscient del meu engany:
la carn crua es sol corrompre
la natura n'és parany.

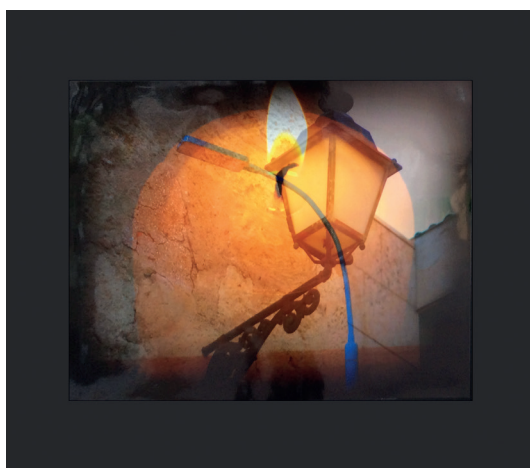
Jo, ingenu, a les palpentos
he filat el meu capoll.
Pres sóc del pur empirisme
i ara vull pensar-m'ho tot!

Però aquest cop vull entendre-ho,
reposar tranquil·lament
en dolça clarividència
i restar-hi eternament.

Lluís Bassa Tomàs
2n de Batxillerat

Arts Plàstiques 2016

El viatge

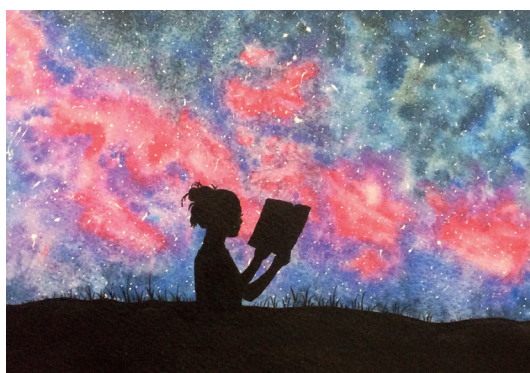
1r de Secundària

Anna Tierno Streich
1r premi

2n de Secundària

Josep Creus Costa
1r premi

3r de Secundària

Clàudia Pardo Costa
1r premi

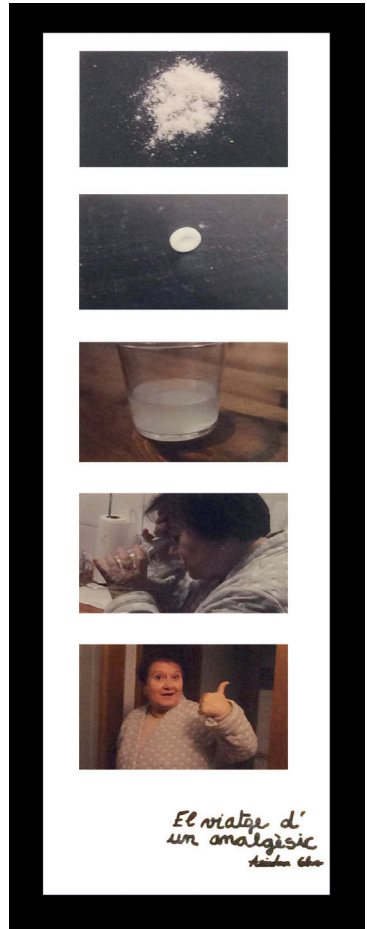
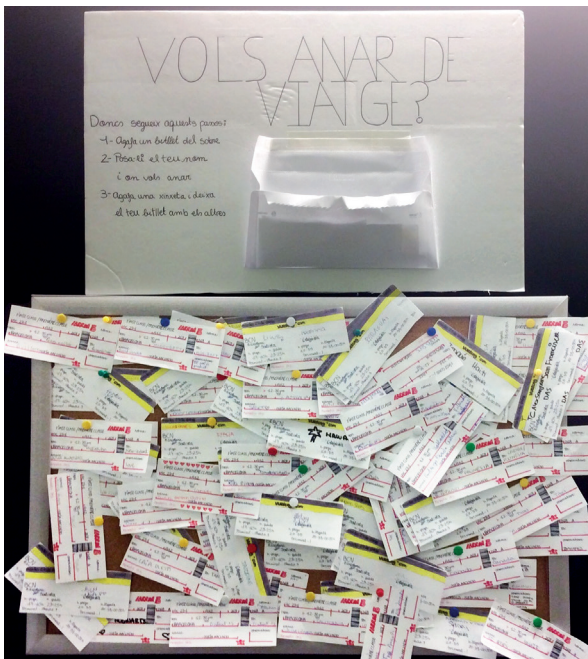
4t de Secundària
Marc Esquirol Cano
1r premi

2n de Secundària

Arnau Miquel Martínez

1r premi

1r de Secundària

Ariadna Calvo Montserrat

1r premi

3r de Secundària

Lucía Arqués Serra

1r premi

4t de Secundària

Marta Ortín López

Aina Úbeda Haro

1r premi

1r de Secundària
 Víctor Soler Cervera
 1r premi

2n de Secundària
 Marc Quintana Costa
 Andrés Riera Brown
 1r premi

3r de Secundària
 Clara Fabra Auger
 Maria Fabra Auger
 1r premi

3r de Secundària
 Natàlia Berthet Martí
 Martina Francesch Maixenchs
 1r premi vídeo

4t de Secundària
 Marc Simón Roca
 1r premi

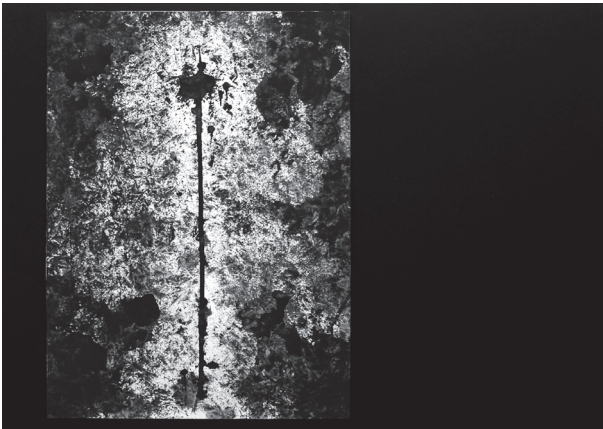
1r de Batxillerat

Carmela Tió Sesé
1r premi ex aequo

1r de Batxillerat

Clàudia Iglesis de Almeida
Martina Pereira Lloveras
Júlia Álvarez Bonilla
1r premi ex aequo

2n de Batxillerat

Eric Meneses Villalonga
1r premi ex aequo

2n de Batxillerat

Ricard Baldomà Larrosa
1r premi ex aequo

